

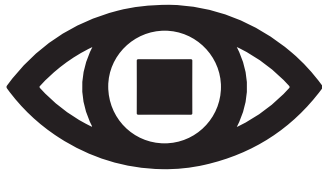

ZBIRKA
DIJAŠKE
POEZIJE

2022

ZBIRKA DIJAŠKE POEZIJE

Založila: Dijaška organizacija Slovenije
(Dunajska cesta 51, Ljubljana, Slovenija)

Avtorji literarnih in umetniških prispevkov
Zbirke dijaške poezije so slovenske dijakinje in slovenski dijaki.

Grafično oblikovanje:
Julija Bauer, Liza Levandovska, Zara Kolenc

Avtorske pravice ima Dijaška organizacija Slovenije. Brez pisnega dovoljenja izdajatelja je prepovedano reproducirati, distribuirati, javno objavljati, predelovati ali kako drugače uporabljati to avtorsko gradivo ali njegove dele v kakršnem koli obsegu ali postopku, v številni fotokopiranje oziroma razmnoževanje.

Prva digitalna izdaja

Maloprodajna cena: 0 evrov
Ljubljana, Slovenija 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in
univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 116584195

ISBN 978-961-95834-1-8 (PDF)

ZBIRKA
DIJAŠKE
POEZIJE
2022

Dijaška
organizacija
Slovenije

Kazalo avtorjev

Klara Bajc	10
U. K	14
kc.	15
Nina Trajkova	18
Timotej Volk	21
Nika Gamser	22
Maša Hostak	23
Liza Levandovska	26
Mark Šilar.	27
Amina Mujagić.	29
Larisa Dermaku Okugić.	30
N. B.	33
Larisa Feher Varga & Luka Rotar.	35
Matevž Žula	36
Klementina Kavčič.	38
Jan Čelesnik.	39
Filip Slakan Jakovljevič	41
Kara Mihajlo	48
Violetta_Bloom	49
Manja Kurnik.	50
Janez Omladič	53
Liam Krička.	54
e.g.	55
David Maks Zupančič.	58
Lara Kapun	64
Anže Brodnik.	68
Hana Pirečnik	69
Minea Srpčič	72
angel_pekla.	77
Sun.	82
Katrina	88
Vitez zvezdnih svetov	93
Andraž Fidel	94
Zigi	95
Vid Rovšek	100
Izak Kabir Khan	106

Nika Nared	107
Teja Drašler	108
Zvezdica Zaspanka	114
Lana Prosenak	115
Julija Fridrih	117
Iris Motaln	118
Majk Zupančič	119
Jera Troha	124
Tjaša Hrastar	126
Aljoša Jehart	127
Dominik Jerman	131
Nik Pirc	132
Maks Suša.	134
Rok Schwarzbartl	135
Karin Knez	139
Nejc Rac.	141
Zala Cikajlo	142
David Erhartič & Franc Absec	147
Andreja Malenšek	148
Pia Obid.	152
Patricija Perglv	153
Aleksander Šuštar	155
Lucija Povše	160
Lu M Marinko	164
Ana Kumperger	169
P. K.	170
Filip Ros.	172
Alina Močnik Pučinskas.	173
Kristian Sluga	175
Tjaša Polak	176
Eva Hentak	177
Lana Mavrič	179
Ervin Mustafić	182
lvh	183
Bolanko Aktivnež	185
Živa Kravanja Duh.	190
Simon Trussevich	194

Zbornik dijaške poezije

Za nas pesmi pisane,
bolno vse kaj nas muči.
Originalni preteklosti ključ,
risbe v večnost urisane.

Najbolje, nikomur niti malo vrjeti
iskrena bo tvoja brazgotina.
Kakršna posrečena umetnina,
Dokaz da nismo sami tukaj ujeti?

Iracionalno sedaj bomo večni,
Jasno včasih bili smo srečni,
A kaj ko smo bili vsi mlečni.

Škorni, če se temni dž ulije,
Končno dijak dijaku hrbet krije,
Elegantni to je zbornik POEZIJE.

Majk Zupančič

Avtorji: Zara Kolenc, Miha Meserko, Liza Levandovska

Lačne ustnice

Zakaj mi je vedno vseč nedosegljivo?
Kar je nemogoče, je zame mamljivo.
Vedno napačen cilj si izberem,
Medtem ko pravih dreves sploh ne oberem.
Morda me je strah pravih dreves,
Jih sploh ne opazim, saj vidim le kup osušenih cipres,
Odločitve sprejemam napačne,
V zameno dobim le misli mlačne,
Čustev prazno košaro in ustnice lačne.

Klara Bajc

Celulit in strije

Ko gola pleše po hotelski sobi,
Ga njen celulit ne moti.
Poljublja strije na njeni nogi,
Ona brez perila je, kot tradicionalni Škoti.
Na ritme ženskih francoskih grl,
Premika se njena nepopolna pojava,
Skrbi jo, da po doživetju jo bo ucvrl,
Nespita ostala bo njegova jutranja kava.

Klara Bajc

Avtor: Sandy Cizej

Karantena

Zbližala sem se s svojo lastno senco,
V glavi imam le eno tendenco,
Videti vas, moji dragi prijatelji,
Za to storila bi več, kot svetovni vlagatelji.
Hrepenim po očesnem stiku,
Po toplem objemu, telesnem dotiku,
Iskrenem nasmehu avtobusnega šoferja,
Hrepenim po žogi, udarjeni naravnost v roke blokerja.
Za minuto vrnila bi rada vse nazaj,
V Zvezdi sedela, pila topel črni čaj,
Z radovednim pogledom opazovala mimoidoče,
Visokih dreves veje ovijajoče.

Vsak dan ena in ista rutina,
Počutim se kot čez rok pretečena perutnina.
Moje misli potujejo na vse konce sveta,
Jaz pa dobivam le dolgčasa tretma.
Sama sem. Nikogaršnja briga.
Upanje je le lažna intriga.
Sem močna, spopadam se s samoto,
A včasih sama sebi sem v napoto.

V dnevu preigram vse možne vloge,
Od učenke, kuharice, do čistilke preproge,
Dušim se v večno zaprtih prostorih,
Utesnjeno se počutim v ozkih koridorih,
Vdihujem zrak dolgčasa, ki nima okusa,
Osamljenosti poln izdih, brez priokusa.

Pozabljam, kako sploh izgledate,
Kako med sabo vse trače predelate.
Bojim se, da vas za vedno bom izgubila,
Da od vas se popolnoma bom oddaljila,
Pozabila, kako dobro ob vas se počutim,
Da srečala vas bom s čevljem zadržkov obutim.

Bolj ko razmišljam, slabše mi je,
Meša se mi od pomanjkanja bližine.
Kdaj ta občutek za vedno me mine?
Kdaj osamljenost za vedno izgine?

Klara Bajc

Nič

Ob pogledu nate zastal mi je dih.
Kot ognjeni plameni po telesu,
kot vroč poletni prepih,
ki daje večno svobodo peresu.
Iz planega počutja nastal je vihar,
kot strela z jasnega zadel tvoj me je čar.
Čustev svojih nisem mogel več skriti
na neusmiljenih valovih k tebi pristopiti.
A vem, da nedostopna si, moj ideal.
Tuji so mi občutki, ne poznam te praznine,
moje srce je sedaj ujetnik toge bolečine.
Iz čaše večnosti želel sem piti,
a kmalu spoznal sem,
da včasih bolje je nič imeti, kakor izgubiti.

– U. K.

Falling

I was looking for peace
and all I found was war
a war between me and my feelings
the greatest destruction of me
I fell for her
I fell and hoped she would fall with me
but now I'm still falling
and she's not
she is watching me
not catching me
watching me get hurt
and not helping me
her heart seems so cold
but I saw it
I saw the warmth she is hiding
not showing to anyone
but now I'm overthinking again
what did I do wrong?
She is pushing me away
and I'm scared.
What changed?
Was it even real?
Was she just playing?
Am I gonna lose her?
I'm trying
I'm putting in effort
for what?
for her to treat me like dirt?

I don't know
why I'm still trying
why I'm putting myself through this
is she worth it?

But I can't control myself
the power she holds over me
one look is enough
enough for me to fall again

enough for me to forget the pain
the pain she is causing me
and it makes me smile
even though it's killing me inside

– *kc*

Forgotten

like a dream it all started
like a drug she came into my blood
like the ads on the internet, she lied to my face
promising me something she could never give
like a comet she was there
and within a second was gone
and the only wish I ever told her
for her to stay
needs to be forgotten now
just like her
and just like a tornado
she came
she caused damage
and now I'm just like the home she destroyed
pretending she did nothing wrong
and just like that
her only fear of becoming a memory
shall happen

– *kc*

Candle

The candle burns as I write this.
The memories,
I watch them leave,
The candle disappearing.
We're just sketching.
Invisible tears roll down.
The music, it's so loud.
I barely hear my thoughts.
It's me, this time it's my fault.
I disappointed myself again.
But hey,
Just like they say,
There is more fish in the sea,
There is also more candles
In the back of the drawer.
I take another one.
Light it on fire.
It's bright again.

Nina Trajkova

Pišem

Pišem, pišem, pišem.
Vedno se neki dogaja,
vsak dan se nova dogodivščina odigrava,
nova zgodba začenja, z ritmom moučenja.

Pišem, pišem, pišem
Vendar kaj pa napišem?

Svinčnik, izšiljen.

Beli listi,
popolnoma čisti.

Lej pa koš,
poln do vrha.

To je ta stil moj.

Pa ej, vsaj neki pišem.
Vedno pišem alpa rišem.

Dobro, ni vedno,
probava se pa redno.

Nina Trajkova

Bird

What would happen
if one day I just vanished
just smoked up into ashes
and on with the wind
light as a feather
flying like a bird
the wind was never this cold,
or so i recall
even though my feathers are okay
my wings are frozen

Nina Trajkova

haiku

zaspano se počutim
ampak
vstati moram

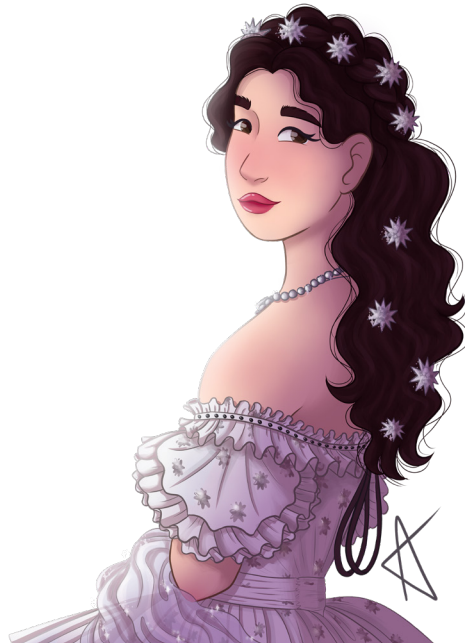
Timotej Volk

Pravljica

O meni zrcalca na steni ne bi govorilo,
palčkov sedem za menoj jokalo ne bi,
a tisoč me tvojih je ust poljubilo,
srce pa gori, gori.

Spremenila v laboda ne bom se nikoli,
s pepela vstala ne bom lepotica,
a v objem priklenili me roki sta tvoji,
hvaležna so licalica.

Nika Gamser

Avtor: Anastazija Tominc

Zalepljeni,
zavezani,
zašiti,
sedimo pri mizi v tišini.
Florjan poskuša zadušiti
medicinsko sestro in se nato razjoče,
nihče ne ve, kaj hoče.
Čakamo, da bo ura šla,
jutrišnji dan morda?

Maša Hostak

Lupina

Moja lupina
je velika in močna,
pravijo;
to je naša vrednost.
Ko pa se polž odloči
in odjadra po prostoru
neskončnosti in
se njegov volumen,
za katerega je mislil,
da je večn,
stopi v pesek,
izgubi spomin in
pridobi nagost.

Maša Hostak

Polžja poezija

Ta torek je bil aprilski
in ploha se je umirila.
Otroci so se zapodili na igrišče
in našli so drobno sluzasto bitje
in pričelo se je navdušeno vpitje,
kateri bo prvi polža solil.
"Če boste po njem sol trosili,
ga boste še umorili!"
krikne Pehtran, otroci pa so gluhi.
Ko bi ga vsaj pohodili
in ga s tem muke rešili.
Pehtran premisli in se odloči
ter grenkobno na polža skoči.
Zasliši se krhko drobljenje,
otroci se mu smejiijo,
medtem ko se sline zelene cedijo.

Maša Hostak

Kot da me ni

Sediva na stolih,
sred gozda, na travi.
Nazaj domov se vrnem davi.
Gledal si me naravnost v oči,
občutek je bil, kot da me ni.

Ob tebi sedim,
te gledam v oči.
Obrneš se stran, kot da me ni.

Zbuditi se moraš, premislit, razmislit,
jaz pa te rabim odmislit.
Gledaš naokoli in ne v moje oči,
delaš se, kot da me ni.

Odločim se, ustanem iz stola,
in si rečem kakšna smola.
Vse misli o tebi vržem na stran,
ti pa v trenutku me primeš za dlan.
Obrneš se, da me pogledaš v oči,
zamudil si, mene več ni.

Liza Levandovska

Usedlina Earl Greya

sediva pri mizi, rezek zvok čajnika prekine pogovor,
vprašam te po količini sladkorja, čeprav mi že dolgo poznan je odgovor,
čaj – med nama stalnica – kot v jeziku pregovor.

sediš v rdečem fotelju, sedaj že s šalico v roki,
staromeščanska in barvna si vila, med sivimi in dolgočasnimi bloki,
v veličastnih se mestih, takim božjim podobam, gradijo – slavoloki.

usedlina Earl Greya v prazni skodelici, ni sledu o tvoji lepoti,
koga krivim? množice, ki določile so, v njihovi prazni slepoti,
da midva – bolna, trajno poškodovana – živeti bi morala v sramotni samoti.

Mark Šilar

Avtor: Anastazija Tominc

Waking up to love

tenderly, he wraps his arms around me,
feeling the safety of his embrace calms me,
epares me for tomorrow.

opening my eyes to the glimmering light of the morning,
within the walls of my room, free of unforgiving looks,
an unwitting smile is brought upon my face,
with him, all I want to do is smile.

reaching for his hand, I turn my face to him,
curiously admiring his visage and its particularities,
even though I know them better than those of my own.

omnipotent love takes control of my body,
as it does every single time I see him, hear him, read his writings...
I love waking up to love.

kissing him, floating in a paradisaical expanse,
it's my idea of heaven, oddly enough,
as some would say it deserves a space in hell.

tenderly, he wraps his arms around me,
opening my eyes to the glimmering light of the morning,
an unwitting smile is brought upon my face.
reaching for his hand, I turn my face to him,
omnipotent love takes control of my body,
kissing him, floating in a paradisaical expanse.

Mark Šilar

Avtor: Anonimno

Umetniki

Med nami živijo umetniki,
umetniki, ki slikajo slike,
slike polne bolečin in
potačenih čustev.

Vrtijo se v začaranem krogu
uničevanja in krivde,
skrivanja in želje po biti slišani.

Vse kar si želijo je nič več,
kot čutiti v krilih, da so
redni življenja,
da so vredni ljubezni.

Amina Mujagić

Live your life

First day born
live in pain
aching heart
bloody hands
teary eyes
and they say live your life?
Ego high
body numb
soul in pieces
ears are deaf
spirit killed
no more dreams
not a voice
lightening
like a spark
in the sky
like the fire
anger builds
mind is nuts
so they say live your life?
forest burned
sea alive
wind is wild
Shh! Please hush
let some piece
in my life
like my healer
look at me
let me dream
let me fly
let me slip

trough the life
let me be again alive
not a voice
just a walk
slowly trough all my life
on my path
just be there
dont say bye
take my hand
in the night
hear the music
of the night
look at me
close enough
dont you dare
turn your back
if you leave

I will drown
and theres no back
spark in eyes
huge as sun
you didnt go
I am alive
would you please
live your life
in my life?

Larisa Dermaku Okugić

Music and life

Always stuck on telephone
earphones in her ears
Only thing that's touching her
is the sounds of beat
The colors of her are disliked
her parents often say
she's so rude, inappropriate
but there is speaking pain
Her words are often like a lion
looking for it pray
but soul is like a tiny rose
losing all her strength
She didn't even tell you half
witness is her fate
but as long as music is our bond
keep your head up straight.

Larisa Dermaku Okugić

When I opened my eyes

When I opened my eyes, the light was too bright.
So I closed them again.

I stumbled across the room, eyes scrunched shut,
to pull up the blinds,
Let the light in.

I felt the bright texture seep into my eyes,
My eyelids unsuccessful at keeping it out.
And as my vision was drenched in light,
As the texture diffused like coffee into my blood –
Then, I finally opened my eyes
And hoped I was ready for what I would see.

N. B.

The lakes

Take me to the lakes
where the poets go to die,
where curtains of mist
reach far into the sky.

A deserved desperation murdered them young,
deserved from seeing hope in the fog,
the thick gray icing which day-to-day hung
over the murky water of the never-ending bog.

The murky water – a murder of sorts,
making each body turn into corpse,
Degrading leaves which fell to their deaths
into the shadowy brown-greenish depths.

How wonderful it is to see hopes
in the gross-colored liquid drowning the shores.
A deserved desperation that kills poets young,
when all they wished for was a little more fun.

They looked at the water and saw not its depth –
They saw the reflection of stars instead!

And then they saw
they deserved to die young,
because seeing stars for a week was better
than for years seeing none.

N. B.

Tišina ubija

Tišina ubija.
Je res kriva? Ne more biti.
Nedolžni krivec, ki ga egoistična bitja obtožijo svojih muk.
V njej slišimo tihe ubijalke.
Misli omiljene le s hrupom.
So kakor ljudje na protestu.
Kričijo, se prerivajo, hodijo ena preko druge.
Želijo, zahtevajo biti slišane.
V tem kaosu se ubijajo in v smrt potegnejo tudi tebe.
Ne spregovoriš.
Uživaš v tišini ali le nočeš, da drugi izvejo o protestu v tvoji glavi?
Ej, da kdo tega ne bi izvedel!
Izmišljen, domišljen, iznajden, skonstruiran rek: tišina ubija.
Krivda potisnjena na nedolžne. Naš patetičen ponos ohranjen.

Larisa Feher Varga

Luka Rotar

Čas

Razpadat,
Počasi —
Kot les, ki načel
Ga zob je grenki časa.
Kot cvet —
Veneč. Čprav
Je vode polna čaša.
Pomagat.
Nikoli —
Sam se prepustit,
Usodi reke,
V času pravem
Odpreti veke.
Stat,
Pokončno —
Ne lomit se,
Pod težo vreče,
Čas rešitelj
Ne prinaša sreče.

Matevž Žula

Avtor: David Gergič Štravs

Turns out I have feelings

»The first thing I feel as the bullet meets my heart, is her soul calling out to mine.
The feel of her love intertwining with mine, makes me smile.
And now I know how Achilles felt as his body met the bloody ground and as his
soul went to greet his lover.«

»Will death find us here?
Or does she seek only the sinners and the saints?
What about the indifferent?«

»The laws of humans mean nothing to me.«

»The person that gave me life is also the one that's gonna take it from me.«

»I used to wonder how I was gonna die.
Will I be shot?
Stabbed?
Betrayed by my closest?
Will love be my downfall?
Will it be hatred?
Fear?
I have stopped many hearts with just words-
Will mine stop by them as well?
People call me many names —
A murderer.
A killer.
Death.
My name is used to define death. When people think of death, they see my face.
So tell me — how does Death die?«

»A love story between Life and Death.«
»But when you've been used your whole life, you can't help, but think that maybe
this time things will be different.
And then you can only blame yourself for when the story repeats itself.«

»I want my name written on her every curve.
I want her freckles to be mine only to kiss.
I want her scars and stretch marks to be mine only to memorize and worship.«

»Med življenjem in smrtjo me je ločilo število tablet.«

»Pod zvezdami sva se prvič poljubile.«

»Luna je bila najina edina priča.«

»Noč me objame kot topla odeja.

Vedno sem se v njej počutila domače.

Obkrožena s temo in zvezdami in luno, sem lahko v miru suženj svojim mislim.

Noben me ne krega, ker ne skrivam svojih čustev.

Noben me ne krega, ko se kaznujem.

Noben ne opazi, kako počasi izginjam iz tega sveta.«

Klementina Kavčič

Avtor: Aleksandra Mohorko

Opazanje

Včasih le opazujem svet.
Usedem se in ga občudujem.
Gledam ljudi, ki hitijo mimo mene.
Vedno se sprašujem, kdo so. Kaj čutijo, mislijo. Kaj njih po svetu žene.
Nekaj stvari vem zagotovo: vsi se zbudamo in vsi gremo spat.
Sicer pa so naši dnevi različni.
Nekoč se smejemo, drugič kujamo.
Se rešujemo iz zagat.
Eni potujejo, svet raziskujejo.
Drugi si ne odprejo teh vrat.
Eni v vsem iščejo smisel, od jutranje zarje do štetja let.
Drugi si ne zastavljajo težkih vprašanj –
tak, kot je, sprejmejo naš svet.
V življenju srečamo veliko
in enih in drugih ljudi.
Ustvarimo si sliko, da vsak od nas čisto po svoje živi.
A naš temelj, resnica je tudi v tem,
da smo enakopravni ne glede na razlike.
Kar sliši kot misli se velike,
čisto preprosto lahko povem,
pa pesmi pomen zato ne bo nič manj bogat:
vsi se zbudamo in vsi gremo spat.

Jan Čelesnik

Onstran morja

Morje pljuske ob obalo.
In jaz odprem oči.
Zaspal sem, ugotavljam, a le za malo.
Ostal bom še tu, saj se ne mudi.
Včasih sva skupaj na plaži ležala,
in drug z drugim vse skrivnosti delila.
Nisem si mislil, da komu lahko toliko daš, brez da bi izgubil sebe.
Toliko novega skupaj sva odkrila.
Zdaj ležim tu brez tebe. Sonce pripeka.
Razmišljam, ali res obstaja taka prepreka,
da ne moreš več na najino plažo.
Če res tako sva se spremenila.
Če bi lahko, bi postavil stražo okoli trenutka, ki je že mimo.
Ustavil bi spominov slabih plimo
in naju vrnil v obdobje sreče.
A čeprav te ideje visokoleteče
lahko razvijem na sto in en način, so brez pomena,
če se tudi pri tebi ne rojevajo.
Namesto tega pa zate še stari spomini minevajo,
daleč je morje, ti šla si v hribe,
da name lahko gledaš iz višav,
in vidiš, da v preteklosti sem ostal.
Zato hodi, kamor te je volja,
če ne čutiva isto, je tako edino prav.
Morda pa srečava se kdaj onstran morja.

Jan Čelesnik

Alpska poskočnica

Življenje je prav lepa stvar,
dimnikar,
in smetar.

Ljubezen je za vse ljudi,
lepí,
grdí.

Država — to je naša last,
gremo krast,
svojo mast.

Šola je zelena hiša,
Miša,
niša.

Zapori so strašljivi — ha,
zapornika,
gornika.

Al narbolj važno sledeče je:
zavriskaj si,
blažen si,
življenje tvoje je!

Filip Slakan Jakovljević

Ena za bodočnost!

Od nekdanj trpeči
v svoji smo ječi
vihrali z zastavo
za narodovo slavo,

kritike domače
mizerne so plače
al' vendar jih presežejo
svoje si omrežijo,

tujega nočemo – svojega ne damo
težaško garamo
dovolj nam je drobiža
konec se bliža!

Filip Slakan Jakovljević

Konkretna pot mladosti v resno(bno)st

Velik od nekdanj po duši je bil.
Elaboracije potrebne ni.
Lepo si je sramoto in jetrca dušil.
In nikdar sam v svoji praznini.
Ko bi bil pravo reč storil.
Izdajstva bal se ne bí.

Vijugasta pot nesrečna.
Od Trsta bila je gosta vrsta.
Do Ljubljane večna.
Je sredi Azije mu popek brsta.
Akoravno domača zvrst mu mlečna.

Trdovratni in goljufivi sorti se nastavi.
Rije po fovšiji prve klase.
Ustavi ga nič, kar se bavi.
Svoj si ego pumpa, volja rase.
Enotnost, sreča, marketing v pripravi.
Voditelj pravi ovčice pase.
Izjemnost človeka se na glavo postavi.
Četudi se prihodnost nečedna v bodoče čase.

Filip Slakan Jakovljević

Meme — jazjaz

Jaz sem Janez Jazjaz,
Mene meme moralno muči,
Lepi listje v ljubeznivi luči,
Odkrit okrogli je obraz.

Ti si Tone Tiraspolski,
Vedno v vsakomur veselje vnameš,
Pomagaš pri pomoči prostovoljski,
Svojo suktnjo skrivaj si snameš.

Zdaj zadosti zvarkov zvarimo,
Grde gneve v goráh grešimo,
Da dovolj do dneva drugega dospê,
Cvrči cepin, cunje cvre.

Filip Slakan Jakovljević

Zadovoljni prebivalec osrednjeslovenske statistične regije

Od temne zasavske
gor sonce mi pride,
v igralnice goriške
popoldne zaide;
z Ljubljanskega polja
jug čelo poti,
od Grintovca okolja
me pleča vc hladi.

Me motijo kafiči
za pavzo gorčico,
neutrudni stebriči
pa ovirajo voznico;
kaj naj, se denarja
zasluži zadosti,
ni sile redarja
se bati, oprosti.

Imam oblačilo
kitajskega izvora,
ženica pa skiró
liberalnega nazora;
se sveti prek žice
ko pirh moj kilovat,
nje avto, Teslíce,
nje lánac je zlat.

Rad plešem v klubu,
vokalno glas dajem,
vdam tujemu poljubu,
se do doma primajem;
telefon moje Mince
v žepu brni,
doma gleda blondince,
se mi kar zvrsti.

Na Glovu le suši,
ker Wolt mi ne dela,
ni inka v kartuši,
ko pridem od dela;
al bodi nov avto,
SUV, ali Ford,
sine blokflávto,
novi Microsoftov Word.

Za vsako obilje
mam kredo na voljo,
trpi le moje ožilje,
pomfrijja zavoljo:
v Stožicah jaham
kot čvrst korenjak,
pa delam, vsem maham,
pa zvijem tobak.

Filip Slakan Jakovljević

Жума

Pride falot,
sam sebe pobara,
si mašno zaveže,
kos prsta odreže –
Glej ga zlomka, ti nezgoda!
– Kdo te gleda, kaj hoče in kje je moja skodelica mareličnega
kompota?!
– Joj, pozabil sem ga v trgovini:
vlom se je zgodil, verjemi mi,
bil sem tam,
videl sem ga na lastne oči,
da take druge ni.
– In vendar sem žejen!
Žejen moči!
Žejen denarja!
Žejen oblasti!
Žejen življenja!
Pomagaj mi, ako utegneš,
sanje mi uresničiš
in Šalamuna ven potegneš – to največ pomeni mi.

Filip Slakan Jakovljević

Ta pesem ne obstaja

Ta pesem ne obstaja!
Prave pesmi NE obstajajo!

Tiste pesmi, ki obstajajo, so ušivi ponaredek mokrih sanj!

In vendar:
Tralali, tralala, hopsasa,
pojem pesem si, hura!
Z eno roko sem ter tja,
vesela sem, ha ha ha!

Nadaljujmo s sestankom, gospodje moji!
Četrletno poročilo mi ni po vseči;
Podjetje je tuje in vi ste samosvoji!
Izvor duševne stiske so antični napoji...

Plodovita sva pesnika,
to res je – ni šala,
zasluživa si Kresnika,

Kara Mihajlo in Ansambel Triptih

Grem po tebe

Včasih izgledam tako nevidno.
In samo jaz vem, kaj sem ti storila.
Dobro me poglej in povej, kdo je boljši.
Blizu tebe ...

Je nepremagljivo in to je nepopravljivo.
Dobro me poglej in povej, kdo je boljši.
Govoriva o tem!
Ko jaz vidim te in ti mene ne!

V tej zgodbi je vse obrnjeno, ne skrbi me.
Zdaj grem po tebe ...
Govoriva o tem, ko ti bom vedno blizu.
Tudi če ne vidiš, me poglej.

Ne skrbi me, ker grem po tebe ...
Vem, da obstajajo trenutki, ko je vse nemogoče.
Ta pogled je nepremagljiv.
Dobro me poglej in povej, kdo je boljši.
Blizu tebe je nepopravljivo.
Samo ena stvar in že sva zopet tam.
Biti blizu tebe je neizvedljivo.
Govoriva o tem!

Kako mi srce lomiš, ne da usmilil se bi.
Vse, kar želiš, to takoj dobiš.
Dobro me poglej in povej, kdo je boljši.
Ker zdaj grem po tebe ...

Violetta_Bloom

Fantasy

Are fantasies a part of life,
Or are they just stories in which we thrive?
They are something to escape,
When we really need a break.

They make us feel like we are on top of the world,
Like we are finally understood,
Are we just weird,
To make stories in our head,
At night when we go to bed.

Manja Kurnik

Avtor: Neli Lana Goričan

Beauty

Beauty is overrated
It always needs to be updated
But it just brings the pain and sore eyes
Because you're not what it applies.

Beauty is like spring
It brings flowers, love
But also, rain.
And that shows,
That every beauty has its stain.

Manja Kurnik

Jože z barja

Grem enkrat taborit z jugecom v Kungoto
V naglici grem rizično tja prek in čez Sávinjo
Tam divjá dívja zver, ki prihaja z Barja
Žre v glavnem Štajerce, íme mu je Jože

Jože z Barja prot' močvar' se viža
Jože z Barja k vásici se bliža
Jože z Barja zobeke si brusi
Jože z Barja čisto vsem se gnusi
Proti Joži z Barja bo le delovalo
Da uniči ga škropilno letalo

Peljal sem se po edini cesti prot' Rodici
Gazda me pozdravi, rekši ob slivovici
»Živega al' mrtvega, Jožo kdor privede
Temu jaz dam za ženo hčerko in pol SKB«

Jože z Barja prot' močvar' se viža
Jože z Barja k vásici se bliža
Jože z Barja zobeke si brusi
Jože z Barja čisto vsem se gnusi
Proti Joži z Barja bo le delovalo
Da uniči ga škropilno letalo

Pravim: »daj mi, gazda, letalo in škropivo
Jožeta ti privedem, to sploh ni šaljivo
Gazda se je strinjal, zjutraj sem vzletel
Na Jožeta z Barja škropivo sem zametel

Jože z Barja že je čisto bel
Jože z Barja iz močvare ven je šel
Jože z Barja zobeke si brusi
Jože z Barja – zdaj je on ob kamen
Jože z Barja – tedaj je z njim amen
Jožeta ugnal sem, v roki ga držim
V priliki vsaki z uspehom se mastim

Janez Omladič

Gimnazijec

Hodiš v šolo, ti hodiš v šolo,
Iščeš rešitev, le čas puščaš voljno,
S hojo boš videl, življenje ni grozno,
Ni glas tvoj zaripel, za tebe prepozno.

Kar delal boš delaj, ne čakaj ne gledaj,
V obupu zaživi, se jeze nacejaj,
Razbij to kar nisi, spremeni zamenjaj,
Ne vdaj se zavisti, vse ljubi za zmeraj.

Saj ti gimnazijec, si otrok v zmoti,
Najbrihtnejša glava, največji nasprotnik,
Dobil boš vsa znanja, pa vendar odločit,
Bo večja pregrada, kot teči ponoči.

Liam Krička

Limbo

Nekje kjer je svet lep in čist
rastejo beli tulipani,
med njimi sedi smrt že od lani.
Solzne oči iščejo bel list
in puščajo svoj odtis.
Na listu pa lepa poezija.

e.g.

16

Sedela sva na žitnem polju,
sonce sijalo nama je v obraz,
niti en slišati bilo ni glas,
bila sva sama, pila za naju, za nas.

Bila je hladna pomladanska noč,
ko prišel si k meni se pogret,
me objet, uspavanko zapet,
takrat sva štela komaj 16 let.

Oči lesketale so se,
ko gledal tako ljubeče si me,
zaupala sem ti
in vzel si me pod svoje okrilje.

Tvoj dotik, nežen kot pero spolzelo je čez moje lice,
ko zapečatiš najino ljubezen v nepremične ptice,
ko ustvarjal si kopijo mene in tebe,
ko jaz ne ti poznala nisva niti sebe.

e.g.

Razbita notranjost

Iz oči sušijo se modri cvetovi
barva izginja v belini
zemlja se vrti v napačno smer
slišim svetlobo
vidim zvok ptic
gluh ampak slišen,
ko solze si brišem
na otip gladek ampak brezobličan
zavese življenja
misel zamišljenega misleca,
ki misli in domišlja si
govori z luno o soncu
Ti si 1
Jaz sem 0
lepilo staranja lepi kosce
luna ga sliši
luna mu pravi:
JAZ = ti

e.g.

Zlato

Pred davnimi leti na sredi kokoške,
Zgodba razpadla na drobne je koščke,
Ti kot v vetru, se v nebo so podali,
Pol jih šlo k Petru ostalo pa Zali.
Z'zlato tinto zapisana priča,
To je prerokba nemogoča preklica.
Bila je skrivnost čas ve kaj se bliža,
Hrušč, ki prihaja nihče ne utiša.

Fant punco poznal je mu ukradla je sanje,
Zaupal ji svet, ter padel je vanje,
Si upam vrjet, da mam to spoznanje,
Da čs že teče in teče le dalje.

Je Zala hotela razkoš preko rož,
Peter pa ni bil, prav premožen mož,
A dal ji je vse in ona nazaj,
Popoln cvet uraščen v gaj.

A cvet brez č'bele le oveni,
Ne poda se naprej le na mestu stoji.
Se barvo kriza-n-tema mu spremeni,
Ko zima pritisne se ta posuši.

Kaj moreš, saj ni v tvojih rokah,
Sestavlja se zmerom, na usodi ni prah.
Tako tudi Zala ne dolžna, ne kriva,
Stopala v korake kamor jo ta je vodila.

Ni bilo ji dovolj, hotela je več!
Naredila dvoboj, kdo ji je všeč?
In ko zamika te drugo, je že boljše kot prvo
In v hipu vse na plan je privrlo.
Peter izdan! Veter, vihar!
Sekajo strele, belo kot dan!
Se iz delcev je zlatih sestavila priča,
O Petru in Zali ter očeh polnih kiča.

David Maks Zupančič

Lettre

Iskalci iščejo, branjevke tehatajo,
Jaz le pišem in pišem iskreno.
Sebi napravil sem največjo krajo,
Ko zahodil sem rosno bilko vzgojeno.

Izbiram besede pa jih premalo poznam,
Dab mel tvoj besedje, ne bi bil tak.
Zadnje se čase ponavlja mi trak,
Nevem kaj bi, še mn pa kaj nam.

Občutek laskanja preko oči,
Se vračajo z desne na levo,
Za pesnitev ktera burno brsti.

Stvari so ble trdne, trde ko drevo,
A se človek iz napak dejansko uči?
Ker js mam zmer sam nemo dilemo.

David Maks Zupančič

Rojeni

Tu-dup, tu-dup, začelo je bit'.
Rojeno srce, hodiť to pot.
Počasi kaplja v prazen sod.
Čas življenja, ga zapolni na hit'.

Pot stara, pot poznana,
lažje se hodi, prihrani ti pot,
nihče ne vodi, mnogo je zmot.
Na sveži sedaj, zahvali Wuhana.

Zgodbi naši enaitrideseto teče,
naslov je nov, a priča je stara,
stvar teče ne glede, kaj se reče.

Občutek je dober, sam' redno vara,
gorijo, plamtijo vse te sveče,
bolje na torti kot med puš'ci žara.

David Maks Zupančič

One

Misli bistre,
Kot ob 4 promet.
V glavi visle,
V dogodke zapet.

Nism ženskar,
Je on le poet,
Misli freskar,
Za punce zagret.

Je 1 pa 2 pa,
3, 4, 5, 6.
Nevem kaj počenjam,
Sploh ne znam jih naštet.

Iz kraja v kraj,
Vsak dan druga muza.
Vprašanje zakaj?
Čez misli se puza

Pa nobeni ne lažem,
Nobeni ne skrivam.
Pravga sebe pokažem,
Le tistim k rimam.

Pesem napisana zate,
Bla njej v roke je dana.
Bolezen ravne kravate,
Je zbledela kot kana.

Vem da zgubljen nism
In iščem se ne.
Kar vem napišem,
Kar ne vem pač ne.

Ti ki to bereš,
Vso srečo želim.
Tud k tapravo izberš,
Je na konc lah spomin.

David Maks Zupančič

Avtor: Melanie Jurko

Prodajalka

Vedno sem rada preučevala tuje obraze
si zapomnila njihove poteze
jim s črtami poiskala pravico.
Malokdaj je kdo verjel
da je to res on—
saj tako ne more izgledati.
Videli so lepoto,
ki je skrita njihovim očem
sama pa sem jo prepoznala.
Zakaj torej v svojem odsevu
ne vidim tega kar vidim v drugih?
Zakaj list mojega portreta ostane prazen - bel?
Sem mar res votla?
Je to moja prava slika?
Sem le hipokrit?
Prodajalka nečesa v kar sama ne verjamem...

Lara Kapun

Odsev

Gleda me z lastnega odseva
tujka z mojimi očmi
Smeji se in zasmehuje tisto kar vidno ni
Najde vse napake - je perfekcionista
Če matematika bila bi njen predmet,
napake pri računih se našlo ne bi.
Zaprem oči, pred tujko
ki razkriva vse moje plasti.
Na koncu sem le oseba
in se kot vsi drugi
Bojim
svojega
lastnega
Odseva

moram živeti
dokler se ne odločim
da ne rabim več

Lara Kapun

Samota

Samota mene
in nikogar drugega
sam odsev mene

Lara Kapun

Pasjansa

Obračam karte
v upanju na asa.
Dobim kraljico, kralja
dobim vsakega vladarja
Prejmem dvojko, črno in rdečo
prejmem vsako barvo obstoječo
Osvojim vse kar si ne želim
osvojim križe in srca
O, ko bi si le nazaj priigrala asa,
ki iztrgan bil je z mojega srca.

Lara Kapun

Glosa peklu

Trud poplača potne roke.
Smrt prepeva hvalne stihe.
Peklo sprošča nam oddihe.
Kak' bi rešil spon uroke?

Kdor bo delal, ta bo jedel,
Pravi rek učenih znalcev.
Sonce sladko te bo grelo,
Ko boš gajbo sam zasedel.
Bod' poveljnik dušnih tkalcev,
Ko bo sence osamelo.
Kaj nam treba nesposobnih?
Kaj nam nuca lic presodnih?
Če ni njive, tal ugodnih?
Trud poplača potne roke.

Kri in žulji niso sredstvo.
Kon'c predpisan je za vsazga.
Truga čaka na človeka.
Bog te čaka, z njim občestvo.
Vsak je deležen česa tazga.
Kaj pa 'čmo? Za to ni leka.
Kaj če kon'c je že narisan?
Kaj če Duh ni bil odpisan?
Če ni Bog, kdo je pisan?
Smrt prepeva hvalne stihe.

Pride duša kmetovalca,
Tam kjer ogenj vlada sobam.
Neče duša bit' del tega.

Vredna Sonca, dobrobita.
Sreša diabla, zla lokalca.
Delav'c žal ni kos nalogam.
Huda zanj peklena nega
Da b' ugledal mil'ga svita.
Poje mrtvih pesem stihe.
Peklo sprošča nam oddihe.

Tuhta reva, znanja išče.
Neče mučnih ur trpeti.
Išče možnost, neko uteho.
Družba žgoča mu ne prija.
Trup spozna, da je smetišče,
Živež noče več bedeti,
Glava prazna bdi v kehi,
Žal ne bo več videl sija.
Hladni prsti, kmečke roke,
Kak' bi rešil spon uroke?

Anže Brodnik

Všeč mi je

Všeč mi je vonj svežih cvetic
všeč mi je petje čričkov in ptic
všeč mi je sonce ko na nebu utripa
všeč mi je luna ki z neba mi mežika

všeč mi je ko na travniku skupaj leživa
všeč mi je ko v svojih mislih se izgubiva
všeč mi je ko za roke se drživa
všeč mi je ko utrinke loviva

všeč mi je ko se v objemu zbudiva
všeč mi je ko pred dežjem beživa
všeč mi je ko na kolesu sediva
všeč mi je ko si sladoled deliva

všeč mi je ko spomine gradiva
všeč mi je ko snezaka narediva
všeč mi je ko si srečo želiva
všeč mi je ko se v realnost spustiva

všeč mi je ko se po sanjah zbudim
všeč mi je ko po vsem skupaj tiho hrepenim

Hana Pirečnik

Zapela je

Zapela mi je ptička gor na veji
o tisti grozni bojni meji
o tisti zgodbi v tujini
o kriku otrok in smrtni tišini

Zapel mi je Slavček o dekletu
ki ni edino bilo na svetu
ko moško delo jo je veselilo
a zaradi spola je željo potešilo

Zapela mi je Sinička o težavu
ki dogaja se v naravi
ko živali bodo le fosili
in gozdovi bodo hitro gnili

Zapel mi je Kanarček o sreči
tisti lepi a opoteči
tisto ki te pred jokom brani
in ti vedno stoji ob strani

Zapela mi je ptička spet
da svet ni grozn niti lep
a zemlja se še naprej vrti
če si tu ali če te ni

Hana Pirečnik

Nasmeh

Nasmeh je zaklad
ujet med očmi,
na sredini obraza
navadno sedi.

Včasih v narobe se
držo spusti,
takrat me v srcu
prav močno ščemi.

Najlepše pa je
ko smeh podelim,
Ko v svoji družini
ga v srce dobim.

Hana Pirečnik

Strah

Strmim v neznano.

Krvavo rdeče.

Strmim in s počasnimi koraki hodim proti.

Bolj se bližam, bolj krvava je rdeča barva, ki se odbija od podob v mojem vidnem polju.

Strmim v rdeče trne, v rdeče luže goste tekočine, v rdeča mogočna drevesa, ki se dvigajo v neskončnost in svojo obliko izgubljajo med nežno rdečimi oblaki.

Strmim.

In srce mi bije hitreje.

Bolj razmišljam, kam sploh grem in kam vodi pot, po kateri hodim, bolj rdeče se zdijo oblike okoli mene.

Težje diham.

Bitje mojega srca odmeva v rdečini, ki me obdaja.

Zasukam se nazaj.

Pogled uprem po potki navzdol, od koder sem prišla.

Črnina.

Sama črnina. Nič drugega.

In dlje ko zrem v neskončno črnino preteklosti, tem bolj se zdi, da se po njej sprehajajo še toliko bolj črne podobe.

Črne sluzaste roke se iztegnejo iz ozadja in skozi rdečo meglo počasi potujejo proti meni. Tiho šepetajo nerazločljive, a vendar še preveč znane besede.

Srce mi skoči v grlo, rdeča meglica me objame.

Spet se obrnem in hitro stopim naprej po poti.

Vsakič, ko se v paniki ozrem nazaj, so roke bližje, kot da me bodo vsak čas zgrabile in potegnile nazaj.

Zatisnem oči in z zaupanjem stopim naprej.

Rdeča vročina nenadoma izgine.

Ustavim se.

Zadiham.

Srce se mi umirja.

Obda me hladna sapa vetra.

Postopoma in počasi odprem oči.

Zaslepi me globoka modrina neskončnega neba.

Ob meni se svetlika plitvi zeleno moder potok, njegovi mili valovi in tiho žlobudranje mi v dušo vlivajo mir.

Pogledam naprej.

Živo zelena trava se razteza skozi neskončne doline in gozdnate griče.

Na sinjem nebu plavajo nežni vijolični oblaki.

Še zadnjič se ozrem za sabo in v daljavi zagledam zginjajočo rdečo, ki se zliva v črno in se potihoma oddaljuje.

Globoko vdihnem.

V zraku se čuti življenje.

Čutita se olajšanje in mir.

Minea Srpčič

Vrtnica

Niso vse rože vrtnice.
S krvavo rdečimi listi
in trni posutimi po njihovem telesu.
Povzročiteljice sladke zavisti,
da predramijo solze očesu.

Niso vse vrtnice rože,
da kakor poslednje slovo,
odmevajo v tujo ti deželo.
Kakor veter močno in mrzlo,
ti venomer božajo lica in čelo.

Niso vse rože vrtnice.
S težkimi zahrbtnimi nameni.
Z veselim korakom a srcem v daljavi.
Da jim ni glasu o sreči nobeni.
Da ovejo in grejo na svojo pot davi.

Niso vse vrtnice rože.
Da te ranijo in izpustijo,
ti lažno veselje z nasmehom izpovejo.
Da vselej s časom počasi bledijo,
ti žalno tegobo v dušo vezejo.

Niso vsi vrtnice.

Minea Srpčič

Ledena doba

Včasih nebo zasije,
zasije kot prizor iz sanj.
In bolečino počasi zalije,
zalije srce teh tisočih ran.

In včasih potem se ne spomniš,
ne spomniš vseh bridkih bolečin.
Srce počasi zapolniš,
zapolniš z veseljem vse do največjih globin.

In zdi se, da za dan ali dva,
morda za mesec, celo leto,
se življenje poznano ustavi
in se ti novo, prerojeno pojavi.

In v duši, ki poprej je bila
kot temna jama, brezno brez dna,
ki bila je sopomenka hrepenenja,
je sedaj roža, polna življenja.

In hodiš tako, ti ptice pojo,
ob vsakem koraku, vsakem trenutku.
Te oblaki zakrijejo v sladki žalosti,
a te sonce spet objame v svetli radosti.

A le potem, po dolgem času,
se življenje spet spravi v poprejšnji tir.
Zamolknje ti veselje v glasu,
zbudi se življenje spet polno ovir.

Ah, ta ledena doba!

Kam se obrneš, tam konca ji ni.
In z odejo se ogrne tvoja podoba,
a vselej se trese, ko v mrazu zaspi.

Kam naj grem, da več je ni?
Da sonce posije v utrujene oči,
da življenje po žilah mi obrodi.
Le kam naj zbežim, da prikaz ta zbledi?

A res, ledena doba je le doba.
Morda ta kmalu minila bo.
Morda je kakor zaklenjena soba,
ključ najdeš in zbežiš pred njo.

A kje bil bi ključ?
Morda v meni, v moji volji in moči.
Morda ta luč
o kateri sanjam,
je vbistvu mi prav pred očmi.

Hladne stene, temne sence,
a po obrazu smeh se mi podi.
Ko pogledaš žalosti v lice,
spoznaš, da ključ za vse, si ti.

Minea Srpčič

Danes ni snega.

Bela so polja in belo je mesto,
Polno nežnih, belih, mrzlih snežink.
Ampak danes ni snega.
Na polici ni kave.
Je rjav prah z močno aromo in ostrim vonjem.

Prah v posodi z etiketo »Kava«
A vendar, danes ni kave.
Na veji zunaj ni ptice.
Je majhna perjasta žival,
Z rdečkasto glavo in rjavim telesom.
Z majhnim kljunčkom, ki poje.
A vendar zunaj danes res ni ptice.
Danes me ne boli duša.
Čutim bolečino v mojih prsih.

A vendar...

Ne...

Danes me duša boli.

Tako kot je zunaj sneg in je na polici kava in na veji ptica.

Danes me duša boli. In to je v redu.

Danes sem žalostna. In tudi to je v redu.

Ker vem, da je tudi to da nisem v redu, v redu

Minea Srpčič

Corazon

JA BOLI,
IN TO ZELO,
POZABIT TE,
BO ZLO TEŽKO.

NEVEM ČE TO,
SI RES ŽELIM,
A NAJBRŽ BO,
LAŽJE TAKO.

LJUBEZEN MOJA,
SI BILA,
KRVAVO RDEČA,
ZDAJ SVA OBA.

POGLED UBIJA,
SREČO V NAMA,
TISTA KI JE ŠE OSTALA,
UPAM DA ZDAJ NE ODHAJA.

USTNICE OKUS,
ZA SABO SO PUSTILE,
NE BODO KAR TAKO,
TE ZLAHKA POZABILE.
DOTIKI SO BILI,
Z OBEH STRANI PREKRASNI,
IN DVIGNIL SE JE DOPAMIN,
VSAKIČ KO POMISLIU SEM NA TA LEP SPOMIN.

NASMEHA NE POZABIM,
RES NIKDAR,
KER DOBIL SEM LEPE OBČUTKE,
DA BARVA KOMAJ IZGINILA JE STRAN.

angel_pekla

Zraven jokam

Kaj sploh čutm?
Tega še sam nevem.
Čustva so v kotu,
Skrivajo se pred svetom,
Ne spustijo duše v prostor,
Kjer lahko jo poškodujejo.
Zaprta bi rada ostala,
Nekje kjer jih nebi nihče našel.
Čim dlje vsem barvam oči,
Samo da še ta nebi izgubila vida.
Vse česar se dotaknem,
Ali malo premaknem,
Zdrobim na take kose,
Da jih težko kdo spet sestavi.
Misli mi bežijo sem ter tja,
Neustavijo se niti za sekundo.
Iščejo toplino mraza okoli njih,
In pišejo v zvezek kar mimo njih prileti.
Tam v kotu s čustvi,
Se trese tudi celo telo,
Zmrazi ga vsak dražljaj zuanji,
Ki zanj res ni vsakdanji.
Samo en vir svetlobe je na mizi,
A tudi ta je neuporaben,
Ker ne najde duše telesa,
Ki v kotu zdaj v luži solz se utaplja.

Vsem svojo bolečino prekriva,
Ne želi da kdo drug bi to kdaj doživel,
Vse preveč si k srcu vzema,
Zato skbi ga ta dilema.
Pod stresom se trese do kosti,
Neve če lahko mišice sprostí.
Če ni pozoren na dogodke,
Ki okoli njega se odvijajo,
Morda izgubi rdečo nit smisla,
Da sploh še na svetu zrak diha.
Iz oči še vedno tečejo solze,
A sam si noče priznati da potrebuje pomoč.
Če to je depresija,
Želim se je znebiti!
Uničuje mi življenje,
Ker nočem se ubiti!

angel_pekla

00.53

ŠE TOK NIMAM VOLJE,
DA USTOU BI IZ SPANJA,
MOGOČ LAHKO BI BLO BOLJE,
ČE NE BI BLO TOK LAGANJA.

K SEB NE SPUSTIM VEČ NITI ENGA,
KI PO TIH V SEB UMIRA,
NEBOM MEU VEČ NOBENGA,
KI S TUJO ROKO SI SOLZE SPIRA.

ME REŽE POČASI,
DA PRIDE DO MESTA,
KJER KRI SE V MASI,
VLEČE KOT DOLGA CESTA.

NI VAŽNO MESTO VBODA,
KER ITAK NE ČUTIM.
KRI SPLOH NE BI PRITEKLA,
KER PO TVOJIH BESEDAH, PRIŠEL SEM IZ PEKLA.

VSI RADI IMAJO,
NEKE NORE OBČUTKE,
DA Z NJIMI POZABJO,
VSE PRIHODNJE DOGODKE.

KAJ LAHKO VSE PADE,
KO NEKOGA UBIJEŠ?
MU SVOJE GRDE NAVADE,
PRED TEM NE RAZKRIJEŠ.
POKAŽI PRED VSEMI,
VSE SVOJE RANE,
KI JIH SKRIVAŠ V TEMI,
DA TE KDO NE PRIZADANE.

NE ŽELIŠ SI DELITI,
SVOJEGA MEHKEGA DIHA,

SVOJGA KRASNGA NASMEHA, IN NEŽNGA DOTIKA.
VEDNO DRUGI V VRSTI,
SEM ZA TVOJ LEP OBRAZ,
Z NJIM TE VODIJO PRSTI,
KI V KOSTI MI PRINESEJO MRAZ.

ŽAL TI STATI OB STRANI,
VEČ NEKAJ ČASA NE MOREM,
KER MOŽGANI SO OPRANI,
DA NITI SAM VEČ NE ZMOREM.

NI VAŽNO MESTO VBODA,
KER ITAK NE ČUTIM,
KRI SPLOH NE BI PRITEKLA,
KER PO TVOJIH BESEDAH, PRIŠEL SEM IZ PEKLA.

BESEDE BOLIJU,
IN SO KAR DIREKTNE,
VSEENO RAD BI DA ME LOVIJU,
IN PUSTIJO SPOMINE BEDNE.

SAMO ENO ŽIVLENJE,
SI ZASLUŽIMO IMETI,
ZATO IMEJ SVOJE MNENJE,
IN POISKUŠAJ NE UMRETI.

PRESLIŠIŠ LEPE BESEDE,
IN VIDIŠ LE SLABA DEJANJA.
NEVEŠ KAJ TI SEDE,
JS PA NIMAM DOBREGA SPANJA.

NI VAŽNO MESTO VBODA,
KER ITAK NE ČUTIM,
KRI SPLOH NE BI PRITEKLA,
KER PO TVOJIH BESEDAH, PRIŠEL SEM IZ PEKLA!

angel_pekla

1/ Of Relationships and zFixing Others

I have no regrets when I meet you.
Your eyes are like flickering gold
and I am bathing in sunshine.
I have no regrets when we are friends.
Your lips curl just the slightest bit
when you're angry
and I am made to make you feel content.
I have no regrets when are together.
Your eyes shine just a bit brighter
every second you're with me
and I am here for you forever.
I have no regrets when we break up,
when your eyes lose their flame
or when your lips are always curled a bit
and I am still bathing in sunshine.
I have one regret when we part ways
and that is not being good enough to fix you.

Sun

2/ Copper, Like Blood

It's red
Blue and green and purple
Yellow, grey and brown and black
A person staring.
Its eyes are oh, so glaring.

The person might look like him.
Might.
He cannot remember.
Remember not the damned creation,
the life's greatest revelation.

It's red
And blue and green and purple

Red tastes of copper
Blue tastes like ocean waves and mistakes
Green is freedom and love unrequited
Purple is finding something you never lost
Purple makes you think of the cost

“Suffering feels religious,
if you do it right.”
Religious, his is sweet that nothing,
of him and his suffering.

He cannot help but think
Of his suffering as wrong

It's red and copper like blood

Cardinal birds,
there's one on the windowsill.
He tells it of him,

commands it to tell God.
Seeming to understand, it lets out a nod.

But it does not fly,
spread those wings and take off.
He thinks it's flightless.
Five minutes pass,
he has told it several times

It suddenly flies,
hopefully it tells God of him.

It's copper and mistakes and freedom and love and cardinal birds

Suffering feels religious,
if you do it right
And he can't help but think
he's doing it wrong

There's nothing religious about him
and saints or salvation
don't come to the non-religious.
Face starts to shape,
like a hero with his cape.

It looks like him

Copper, mistakes, cardinal birds

It's acid.
Waiting.
To blind and consume.

He wants to go to Italy.
Dante Alighieri has something for him.
Probably.

Dante Alighieri is dead.
But he has something for his stead.

He will not go.
Because it's copper and mistakes and love and cardinal birds
Insane, he thinks of himself.
Chelsea Hodson is also insane.
He likes the red stain.

Suffering feels religious if you do it right
He understands while painting

Paint is becoming stones
And it's copper and mistakes and love and cardinal birds

This painting is going on the wall,
with the others.
Those who sit and gloss over eternity,
littered with drawings of people.
Those fortunate enough to stay dead.

He finishes and waits.
Paint dries as he stares at it.
Stand up, put it against the wall
Stand back, watch it
The eyes stare somewhere that is not Italy.
And still; there is nothing religious about him.

Sun

3/ To Moon

To you the Moon,
from me the Sun

I'm sorry.
For causing you frustration
For never going with you
through misery and damnation

I'm sorry.
For not realising my mistake
For burning you
in my wake

I'm sorry.
For all those marks of fear
I want to
make them all just disappear

I'm sorry.
For hurting you
in the name of love
I am sorry too.

I am sorry,
because those scars that litter
your body now exist as
constant reminders
of how I failed

I am sorry,
for loving the constellations

more than I did you
I am sorry,
I should have known
that stars despise each other

I am sorry
but sorry won't cut it
so I send you
my regards
on this piece of parchment

Tomorrow I go
Cerberus will welcome me
Charon will be my ferryman
and Persephone will escort me
as her child

This is the last time you hear from me.

Goodbye, Moon,
we had a good run.

Goodbye Moon,
we had a good time.

To you the Moon,
from me the Sun.

Sun

Kras

Mehko, živo gozdno pot
mraz oropal je lepot.
Zdaj je surova, skalovita,
ostra, od dežja izmita.
Med žlebiči in sivino
kaže svojo veličino
pestrobarven bujni ruj,
ki z mrtvino si je tuj.

In dotaknem se socvetja,
ki je uvelo od poletja;
ujeto v listnato goščavo
smeši burje veličavo.
Krhek, suh rjavi puh
povzroči, da miren duh
moj se zdrami, vzplamti,
odstre mi svet pozabljeni
in spomini zaprašeni
vrnejo se, prebujeni:

jutra z zajtrkom dišečim,
marmelada s šipkom rdečim,
melos toplih ljudskih pesmi,
vonj po gobah, zemlji, plesni,
kava z mlekom, čaj, ploščad
s pogledom na obzidje, grad,
bučna juha in zavitek,
ter popoldanski počitek,
sladkost svežih jabolk, fig,
branje dobrih starih knjig,
hrup polpraznih lenih vlakov,
beg vijoličnih oblakov,
pa prevzetost ob slovesu
s soncem, hkrati v očesu
solza žalosti in sreče...
Daleč, daleč me ponese...

Katrina

Duh

Nemi krik.
Obup. Vzdih...
Vzklik!
Šepet tih.

...

Želim tolči po vratih,
dokler mi kdo ne odpre,
šla na sneg bi v copatih,
da me luna uzre.
Rada bi razbila steklo
in skočila skoz okvir,
da telo lahko bi steklo
prosto kakor divja zver.
Hočem udarjati po stenah,
a so motne v daljavi.
Se mar skrivajo v koprenah?
Je vse le v moji glavi?

...

Tu tako je prazno.
Belo. Mirno. Snažno.
Pusto. Dolgočasno.
Nič več mi ni jasno.
Buljim v blede steno.
Grem, za vsako ceno!
Tavam. Izgubljena.
Sama. Nebogljena.
Prihodnost je beseda neizrečena.

Katrina

Groblje

Prava mora je srbenje,
vse telo se mu upira,
brcam, da ustavim vrenje,
vsakič vrže me iz tira.

Čutim utrip srca na vratu.
Živo rdeč imam obraz.
kot da utapljam se v blatu,
kot da to sploh nisem jaz.

Moja usta presušena
zdaj vlaži le lastna kri,
ki curlja, ko se prižema
spodnja k zgornji ustnici.

Nohte si zarivam v dlan,
saj na bruhanje me sili,
v prsih pa pritisk močan...
Saj me bodo zadušili!

Nujno se izviti moram
iz tesnega objema lovka.
Tistim močnim sivim goram
se očitno zdim kot volk.
Izgledam šibka, kot da hiram,
a v meni širi se orkan,
kot supernova eksplodiram;
slepi ste, ko oznanim dan!

Samouničenje! Omagam.
Diham hitro. Zdaj že globlje.
Upov v nič več ne polagam,
prostor ta je moje groblje.

Katrina

Cvetoča celina

Smo zmožni želeli vsem narodom mir,
privoščimo blagor, kakor v Zdravljici
je pisal Prešeren? Smo strpnosti vir,
znamo slediti ljubezni, resnici?

Nas je denar s svojim bliščem zavedel,
je pot do uspeha polna prevar?
Smo zatisnili oči, ko je bližnji zabredel,
za ugledno življenje v svetu utvar?

Nas drugačnost plaši, se teme bojimo?
Smo podlegli šepetu zlih govoric?
Se privoščljivo zahrbtno smejimo
ljudem brez moči, upov, pravic?

Je morda Kosovel videl v prihodnost,
jo je napovedal v svoji Ekstazi?
Je človek evropski izgubil razsodnost,
se starka s koso med nami plazi?

Jaz nam zaupam, da bomo vzklili,
mi - otroci Evrope - v velike ljudi,
da bomo materin duh ohranili,
čutili pripadnost, krepili vezi.

Verjamem v nas, v našo toplino,
s katero gradimo mostove v svet,
vso v cvetju predstavljam si našo celino,
ko skuša različnost v enotnost ujet.

Katrina

Najlepše na svetu

Moja pranona je vedno trdila:
»Verjemi, najlepše na svetu je pri nas!«

A ona po svetu ni nikdar hodila,
preprosto ljubila svoj pusti je Kras.

Jaz pa sem spoznala visoke vulkane
in črne otoke, nastale iz njih.

Spoznala ravnine, dežele prostrane
in morja prekrasna, človeku navdih.

Sem videla stare, kamnite vasice
in mesta mogočna iz belih kamnin,
sem zrla v gore, zelene ravnice,
spoznala ljudi sem različnih vrlin.

A vendar se vselej potihoma vesela
vračam domov, prihajam nazaj.

To meni je topla, domača dežela
s prekrasnim jezikom – tu zame je raj.

Ni reke je lepše, kot Soča je naša,
ni jam bolj bogatih, kot zmore jih Kras
in ni ga gorovja, ki Alpe prekaša –
gotovo je na svetu najlepše pri nas!

Katrina

O življenju in smrti!

Smrt,
je poslednji rt,
božja je obrt,
konec zemeljskega obstoja!

Kaj, ko minljiv je ta naš obstoj,
naš vztrajni, vsakdanji boj,
je kot čebelji roj
na spomladanskem travniku.

Vendar, kaj se zgodi,
ko se travnik spremeni?
Ga več ni,
zgodovina čebelji so glasovi.

Takrat glasovi čebelji,
kot metulji odletijo,
se nikdar več ne vrnejo,
od travnika za vselej se poslovijo!

Šli, kot metulji, bodo v višave,
v prostrane, širne daljave,
izven mejá svoje glave,
na zvezdne poljane.

Metuljev let
iz cveta na cvet,
iz svéta na svet,
igrivi je balet.

Nepopisljivo je lepó,
ko pota se združó,
ko skupaj gredó
naprej, v temó.

Vitez zvezdnih svetov

V svoji koži

Najlepše je v svoji koži,
Čeprav se vsak kdaj potoži ...
Ne počutijo se dobro v sebi
in zavidajo vsaki drugi osebi.
Imajo drugi lepšo postavo,
z modnimi nasveti belijo si glavo,
grd nasmešek, kil preveč,
res – sami sebi si niso všeč.
Jih sram je pred drugimi
in zapirajo se vase;
raje kot da samozavest bi zbrali,
se skrivajo – mislijo, da manj so kot ostali.
In za vse te imam sporočilo jasno:
nekdo prav zdaj na svetu tem živi,
ki želi si biti takšen, kot si ti!
Zato dvigni glavo in nikar se ne toži,
ker res najlepše – je živeti v svoji koži.

Andraž Fidel

2

Saj kača je, ne palica rodila
ta sladki greh, ki vsa se mu predajam
kot angel, ki za svoja hrepeneča krila
je poplačal s to potjo iz vrta raja.
Koraki naj peljó me, koder hočem
in cesta naj se vije mi ob strani
pomen od bistva davno grenko ločen
skrivnost morda v srcih dveh ohrani.
in prav morda le, kar neslišno
s krili ujeto bije ob te sanje
zašepeče v pomen moj tiho bistvo -
kakor dih tvoj, srčno šepetanje.

Zigi

7

so sing, o brother,
sing the joys of old
and all the million tales
that you have never told
so sing, o sing
and bring forgetfulness
last chords will play
and silk will cover memories
so sing, my love
and weep while you do so
all that we know will ever
come and go
so weep, my love
remember, as you weep
the memories sweet of old
now lost under the silk
you weep, my people
and while that you still pray
for all the things that far are and away
so spare a prayer
for my lonely heart
and let the threads of silk
in all its broken parts
let it be whole again
so i do pray
for all the things that
far are and away

Zigi

9.36

iščem bitnost v vonju rože
in tiho srž v šumenju reke
odgovor ceste v neznano
najdem v večnem molku kamnov

Zigi

Avtor: Sandy Cizej

Čar jabolka

Saj kača je, ne palica rodila
ta sladki greh, ki vsa se mu predajam
kot angel, ki za svoja hrepeneča krila
je poplačal s to potjo iz vrta raja.
Koraki naj peljó me, koder hočem
in cesta naj se vije mi ob strani
pomen od bistva davno grenko ločen
skrivnost morda v srcih dveh ohrani.
in prav morda le, kar neslišno
s krili ujeto bije ob te sanje
zašepeče v pomen moj tiho bistvo -
kakor dih tvoj, srčno šepetanje.

Zigi

In obljava nove poti

Bilo je rano jutro, ko nas trojica je odšla
na bregove.
Imeli nismo ne ušes, oči, ne uma, ne glasu
za bogove.
Tihe, šepetajoče v vresu, ne išoč nam pot
čez lesove.
A mi strmeli le naprej smo, prot' daljavam
tja v gore.

Zigi

Ljubezen kliče (Beatrice)

Ko zazrem se v oči boginje,
ki me streljajo to noč,
nad nama zvezde imajo moč,
njene lepe, roke sinje.

Hval pomladi točno taki,
da njen obris je v somraku.
vonj ljubezni je v zraku,
neba vseh oblik oblaki.

Zvezde so le kupi plina,
rok sijaj je bel, nevaren,
premalo je hemoglobina.

Čas pomladi legendaren,
ko je cvetni prah v zraku,
oblak izpusti so tovarn.

Vid Rovšek

Poganska komedija

Ko se znašel sem v megli,
Ki se spustila je nad mesto,
In sem, ker nisem videl,
Zgrešil Celovško cesto.
Zato se vkrcal sem na trolo,
2 – od novih Jarš do zelene Jame
A me vrgel je ven pri RTV-ju,
Ker nisem imel urbane.
Ker bril je zunaj veter
In jaz sem bil premražen,
Ustopil sem v RTV,
Saj sploh ni bil zastražen.
A čim jaz noter stopim,
Obkroži 7 me bankirjev,
Vsi hočejo moj PCT,
A jaz nimam papirjev.
Nato, pa iz nenada,
Me, kot bil bi praha drobec
V temo močno povleče,
Sam presvetli Ciril Zlobec.
OMG! Mi skoraj uide,
Ko ga naposled prepoznam.
Tako j nato ga vprašam,
kaj dela tukaj sam?
»Sem dol so me zaprli.«
Prav na hitro mi odvrne,
»V pritličje RTV-ja,
Kjer noči še bolj so črne.«
Zatem odpre loputo,
Na sredini betonske zaplate,

In če to storiš,
kar Groza butne vate.

»Ko živel sem tu desetletja
In odkril sem tale tla,
Tako sem našel to loputo,
do Pravega pekla.«
In me not porinil je,
Še sam ne vem zakaj,
Ko sva padala in padala,
Sem uzrl se nazaj.
Na loputi je pisalo:
Tu skozi do trpečega greš mesta,
Ustvarjen sem bil silno, brez napake,
Tukaj jaz bom s teboj za večno,
Pusti zunaj upe vsake.

In le kaj hitro zatem,
Priletiva dol na tla
In jaz neumno vprašam:
»Ciril Zlobec, kje pa sva?«
»Sedaj sva pa v peklu,
Nisi poslušal, kar sem pravil?
Daj ušesa si na peclje,
da me potem ne boš več gnjavil.«
Vsi od Ormoža do Kranja
Od mašine, do kolesja
Vse že ve, da pekel je,
V obliki malega črevesja.
»Koliko pa meri pekel?«
»Joj, ti pa si budalo!«
»Ja, tri 3,25 krogov,

Pa jih očitno je premalo.«
»Kje pa sva sedajle?
Kdo v tem delu pekla gnije?«
»Tu so Ljudje, ki učijo piflarijo in šefi slovenske Loterije.«
»Kaj pa se godi jim?
Kako jim odvzemajo veselje?«
»Huda je to kazen, živijo v mestu,

ki je prav tako, kot je Celje«
To me je prav zmrazilo
In želel sem od tam stran.
Tako se je zmračilo
In začela sva drugi dan.

V drugem delu pekla,
Je ograja, za njo je moker travnik.
Vse tam vedno pika trava
In imajo topel vzglavnik.
»Kdo pa tu trpi?
Za to veliko ograjo?«
»Tukaj pa tisti so ljudje,
Ki za boljše od drugih se imajo.«
Ko prečkava ograjo,
Pred nama, glasno, kot en tankar,
Se dere in se zavija,
Sam kosmati Cankar.
»Gospod, a boste Kave!«
»Utihni, ne vidiš, da rabi mer?!«
»Ah, J***š tisto kavo,
Dej mn raj prnesi per!!«
Tako pravi mož brkatni,
In naprej nama modruje

Pravi: »Kdor ocenjuje je preveč subjektivno, pri mojem tekmovanju,
naj se ga kaznuje.«
Saj rekla bi še kakšno,
A morala sva iti,
Ker malo naju mrak,
Začel je že poditi.
Tretji krog je grozen,
Od tu bežijo še atomi,
Tukaj se po Einsteinu,
Časinprostor lomi.
V nekem so trenutku tu,
Nato na fronti soški,

To kazen je za tiste,
ki niso kronološki.
Tu zbrani so tudi vsi,
ki ne citirajo svojih virov
In skupaj podoživljajo
zgodovino vojn in pa prepirov.
Tudi Homer tu je spodaj
Nič več plemenit, bolj beden,
Trpi kot vsi ostali
Ker ni pri času bil dosleden.
In ker z mojim Zlobcem,
Na kaj tudi rada zamudiva,
Tisti kraj takrat,
Prav hitro zapustiva.
In nenazadnje se privlečeva
Do tistega zadnjega kota
Ker pa na žalost srečava,
prav posebnega falota.
Najprej se zgroziva,

Samo hudič tu živeti zna,
Nato ugotoviva, da mu ime je Anti-Jezus
Ta drugi sin od Boga.

Ima črnino,
namesto sija,
namesto oživlja,
on ubija,
On iz vina
Vodo meša,
Namesto bujnih las
Že malo pleša.
Vse mu spodleti,
Tudi če se loti vsega,
On ne nahrani ljudstva,
Ampak ljudstvo njega.
Ljudem ne kaže poti,

Ampak jih skuša,
On ne daje pridig,
On jih raje poslušā.
On ni tesar,
Daje pa mize v najem,
Ko pride v Jeruzalem,
Osel jezdi na njem.
On nazaj je zaspal,
Ko bi moral od mrtvih vstat,
In na splošno
je Jezusov najslabši brat.
Tako sva se mu z Zlobcem
Raje na dolgo ognila,

In raje sva proti izhodu zavila.
Ko doseŹeva izhod,
Zakleneva vrata vse kline,
Da pustiva pekel,
Za velikimi vrati iz Lesnine.
»Uf!« Zavzdihne Zlobec.
»Po temle te pa vse mine,
Na Źalost ne morem s teboj naprej,
Ker ne plačujem RTV naročnine.

Tako ta pesem ima nauk,
Da prekaša vse nauke,
V nebesa pride tisti,
Ki plačuje svoje davke.
(Komedijsko sponzorira ministrstvo za finance RS)

Vid Rovšek

Misli med oklevanjem

Srčnosti njeni spisal bi rad esej,
ker čustva raje pišem kot govorim,
a vendar to se zdi le kot interim,
ker moral bom pristopit' jaz slejkoprej.

Bil razlog njen lep pogled je že poprej,
da pisal burno sem kot segret encim,
čustvá do nje so težja kot neodim,
je vedno mojih misli krut bazilej.

Ker pogum moj izdolbljen kot linolej,
ker sproščenemu sem jaz res akronim,
je govor z'njo res daleč kot empirej.

Ko pipo treme nekoč sam pokadim,
in misel moja bo le jasen displej,
do lepe Freyie zletim, z'njo postojim.

Izak Kabir Khan

Sonet o traktorju

O blažen bodi čas pomladnih dni,
ko zjutraj jezen apetit zgubim,
moj traktor spet vžgati ne želi,
Morda najbolje, da ta dan prespim.

Požirek žganja mi glavo zbistri,
do konca življenja si tega želim.
V štali me krava zgodaj zdrami,
od kidanja gnoja ves dan ječim.

Še enkrat poskusim traktor vžgat,
pred tem en kozarček za živce bi rad.
Je zunaj že mraz, jaz pa šrajfam gas.

Oh, si res ne želim na nogah stat.
Daj traktor pokaži svoj pravi glas,
dokaži mi, da si še vedno mlad.

Nika Nared

Nothingness

I found you in pieces,
you were standing alone.
The spark in your eyes
have never been so small before
like it's not even there.
I could never imagine,
that this day would come.
The day your soul broke,
and took a part of me with it.
I hug you so tight but
all I feel is nothingness.

Teja Drašler

Avtor: Sandy Cizej

Cold feeling

I needed you but you turn your back at me,
I was alone and you did nothing.
You left me in the darkness.
You were the reason I fell
in that blackness of nothingness.
You said you would protect me, to help me.
But all you did was hurt me
even more than I already was.
It pains me the most, the truth
that lies with the fact,
I was the happiest with you
And the next time,
I was the emptiest person alive.
When I was near you,
I felt nothing, no love, no protection,
nothing but cold icy feeling,
that burned through my skin more
than the fire of love ever could.

Teja Drašler

Child

You think I'm stupid?
You think I don't understand things.
I'm just a child you say.
But let me tell you this.
I'm not a child anymore.
I understand things on another level,
in my own way and on my own logic.
So, don't stand there and treat me,
like a kid who knows nothing!
You don't know me and you never will,
because you never listen.
You never listen to me,

you never listen what my words are trying to say,
you never hear me and over time I realized
you never really wanted to anyway.

Teja Drašler

Hate

Everything I fell for you is hate,
and I can't never change that.
Every time I see you,
you get on my nerves.
Just looking at you makes me want to
punch your stupid face.
(but your face is not stupid)
Your pretty words and smile don't work on
me like you want to.

Has nobody told you I'm not like other girls?

Well let me tell you.

I hate you to the bones, every part of me,
hates you for what you did.
You think you're smart, cunning man,
but you should watch yourself.
Everything you give it has a twisted way
of coming back and I will make sure of it.

Teja Drašler

Worth

Why did you let me fall for you?
Why did you say you love me too?
When you were in love with someone new.
She was happy for the news,
the news that broke my heart in two.
She was already in her shoes running back to you,
when I was crawling away from you.
I didn't crawl longer than a second,
because I know what I'm worth.
The worth of a diamond so shiny, so true,
to never let anyone's darkness steal
light from you.

Teja Drašler

Mystery

For me writing my thoughts is easier,
then talking out loud.

Here is no judgment, no right or wrong,
just a few words put together in a way,
that clears my head completely.

I don't use big words or think my writing is any good.

It's just that I can imagine or feel something,
and I have to put it in to words.

But there are still things I can't explain,
not even with words and yet again,
some things are meant,
to stay a mystery.

Teja Drašler

Med nama

Jaz sem jaz, ti si ti.
Vsak na svojem bregu stoji.
Mahava si, daleč se zdi,
saj je med nama morje skrbi.
Vse se vrti,
ne vem, kje sem jaz, ne vem, kje si ti.
Strašno grmi.
Gosta megla se še bolj zgosti.
Zdaj si, zdaj te ni.
Prepuščam usodi, da vse uredi.
Zaupam ti,
a zakaj tako čutim, zakaj me boli?
Ker... Kdo sploh sem jaz, kdo sploh si ti?
Se še kaj srečava na koncu poti?

Zvezdica Zaspanka

II

vsebina srca < vsebina žepa
Da, človek toliko velja, kar plača.
Ne bodi hlapec, brat, še najmanj denarja!
Lahko si zgolj hlapec ljubezni.
Toda ljubezen, prijatelj, je trdo delo.
Mi pa še vemo ne, s kom živimo, s kom spimo.
Zato ni čudno:
ljubezen zvesto najti, kratke sanje!
Ah, Penelope se več ne rojevajo.
Zaman trpíte, Wertherji, zaman!
Lotte vznikne zgolj še v mislih sanjača.
Da, prave vrednote v ljudeh izumirajo,
zamenjane za prazen blišč, ki ga častijo množice.
Naš krasni novi svet propada,
toda človek tega očitno ni zmožen videti.
Slepota požira človeštvo, kajne, Saramago?
Mi, nesrečniki, ki gledamo, pa ne vidimo,
ne vidimo hudodelstev, ki jih sejemo po svetu dan za dnem.
Zločini, zločini, kazni pa nobene.
Vesti nobene.
Vrata bi brez pomisleka v trenutku odprli.
Kako lahkotno je bivanje brez občutka krivde, kali?
Ni čudno, da se med nami razširja kuga,
kuga prezira, sebičnosti, zavisti,
kuga neskončne praznine med ljudmi.
A komu mar za prazna srca, dokler je rit polna?
Ostaja le še trapasta gonja za dobičkom, plehko zabavo,
razkošjem.
In ko jim ne uspe zagrabiti izmuzljive podobe blišča,
ostane zgolj izhod v sili – vdajanje pogubnim omamam.
Piti ali ne piti?

Piti!

Že od nekdaj je človek počenjal le to:
hodil po zemlji je naši in pil.
Beznice na vsakem koraku.
Korak do propada.
Raje poglejte v svet, njegove lepote!

Pojdite raje po Siddhartovi poti,
potopite se v svet, združite z naravo v eno,
omamljajte se raje s tem!
Ljubite oblake!
In drug drugega.
Ne ljubite dovolj
in nikakor ne dovolj iskreno.
Saj vendar vidite, kako nam cvetijo kostanji!
Vojna. In mir?
Še kdaj?
Zbogom, orožje!
Odidi.
Tvoj čas je minil.
Saj smo vendar na svetu zato, da ljubimo.
A kaj ko nam je sosed še vedno vrag,
kaj ko človek spet mori človeka, brata.
Drvimo v propad.
Človeštvo bo morda preživelo,
a človečnost izumira.
In ljubezen tudi.
Zdaj ni več človeka,
ostala je le še zver.

Lana Prosenak

Igra življenja, ki je nihče ne pozna;
pravila, ki se kršijo,
čeprav niso postavljena.

Pogovor brez besed,
образи izginjajo brez sledu,
smo res prihodnost človeštva, ki nima glasu?

Dihaš, ne da bi živel.
Kakšen je občutek?
Sanjaš tuje sanje, ki jih ne boš nikoli imel.

Prvo dejanje, drugi akt –
z življenjem sklenjen napačen pakt.
Kdo se moti, kdo ima prav?

Nov naslov drame:
Ko življenje postane igra.
Kdo jo bo bolje odigral?

Bo danes jutri res drugačen?
Dotik mogoče bolj poznan?
Bo teorija svetlobe še držala,
tudi ko bo noč zakrila dan?

Julija Fridrih

Sovražim

Sovražim ljudi z bednimi obrazi
in ne maram skrbi, ki jim sledijo porazi.

Sovražim resnice, ki so zavite v laži,
in na živce mi gre, kadar mi nekdo teži.

Sovražim puste dni

in dežne kaplje, ki na oknu puščajo sledi.

Ne maram ljubezni od vseh,

ki nosijo žalost v očeh.

Ne maram resnic, ki bolijo,

in bojim se krivic, ki dobre se zdijo.

Sovražim, kako ljudje niso iskreni,

in ubija me, da nihče več samega sebe ne ceni.

Ne maram se, kadar sem tečna,

in se sovražim, kadar nisem srečna.

Ne maram se niti, ko mi žalost prebuja slabe misli

in sem sebi najslabša, kadar so dnevi kisli.

Ljubim pesmi, ki pojejo o sreči,

in vse poete, ki ne morejo ničesar doseči.

Ljubim svoj način hrepenenja

in opazovanje pomladnega cvetenja.

Iris Motaln

Kako naprej?

Sam, umazan, celo osamljen sedim v sobi,
v vsej svoji resnostni, patetični, tegobi,
umazane cunje, prazen Krožnik, grška mitologija,
zAdnji up, pomagaj mi o sveta ti Marija!

Sm čist fejk, kao, Prešernova parodija,
Kot njegova, moja je čisto prazna baterija,
iz nosa uliva se strjena mi kri,
ps na postelji renči bol, kakor spi.

Družina zaradi moje zaigrane uspešnosti,
v sosednji sobi zraven, ničhudega sluteč, mirnO sanja,
se ne zavedajo da živim ne v glavi, grešnosti.
smrt te mika, kakor Garfilda lazaNja.

Zjebana naša je politika,
čaka pousod me kritikA,
večinsko bl zmišljena, k rimska mitika,
glejga Prasca, dejmo ubiti ga.

sam Bog mogoče lah mi še pomaga,
stari, čisto zadnje, Resnično upanje, špaga.
Trenutni svet, teško da te nE sfuka,
na nJemu žvet, tuki bivati, sama, ogabna, temna, strašna,
muka?

Majk Zupančič

Zadnji korak

Tista, bodeča, rdeča samotna roža,
Vrtnica kot šibek plamen rdeča,
Skoraj brez pigmenta moja koža,
Do nje čutenje se samo še veča.

Moje zjebano, zlomljeno krilo,
Najno, skupno usodo pogubilo,
Uživam ko boli, uporabljam pilo,
Enega pa že utrgal, na silo!

Naredil zadnji, otožni bi korak,
Svet jih poln je in tudi sam sem spak,
S tabo srečen bil je in bo čisto vsak.

Tako visoko sem letel,
Skoraj za večno te imel,
U večnost, zdaj bom klel.

Majk Zupančič

Popravc

Padu letnika nebom nikol.
Ornk praznoval, vikingško »sköl«!
Popravu zadne ocene.
Razvit uboj persone lene.
A ni tko, da nekak bi mogl it.
Vino kot kralj ulice začel bom pit.
Ciklon mogočen, rotim pridi me ubit.

Majk Zupančič

Ena

Urezana na roki žila,
Sorry ni ena,
Nisi kr ena
Če bla bi ena
Nebi bla to višja sila

Usaka neki ti pomeni
Stisneš se k mrzli steni

Velik, ogromn spila
Da končno neki bi več čutila.
Ma ti ne pomaga niti to
Samo konec rdeče maske, POE

Majk Zupančič

Ani

Molim ti ponovno o sveti duh!
Oblak, nenavaden temačen vse bliže,
Ja! Nosila je velike težke, križe,
In vselej skrbela za moj vsak dani kruh.

Edino res nevem zakaj pustiš,
Da tako težko življenje njeno
In zakaj mi ne pustiš, da izrečem iskreno
Ne žalosti, hvale, prosim da vsaj nad njo budiš.

Iskreno vem, bli najbolši smo team,
Bolše ti je zdaj ko si z njim,
Onkraj tega sveta čuvaš me ko spim.

Tvoja vzgoja bila je moj vzpon,
Rak, prekleti tvoj uton,
Iz srca, to je tebi, moj poklon.

Majk Zupančič

Zapor

Vrata kuhinje so ti odprta,
hiše zaprta, ključa pa ni.
Rdeče, vse je rdeče.
Kamen, prag, vrata, strah,
brezmejna samota duše, ki tava.
Okoli nje pa štiri stene in ...
... in tla po katerih hodi
od sobe do sobe.
Odkriva nove prašne delce,
nove razpoke v ploščicah in
stare razbite porcelanaste punčke.

Jera Troha

Akvarij

Akvarij poln ljudi,
vsakemu nekam se mudi.

Moja duša na sredini tam stoji.
Steklene stene se premikajo proti meni,
vedno manj je zraka,
vedno težje diham.

Ljudje pa hodijo mimo in
prezirajo mojo poklapano dušo.
Le ščit zavese tvojega glasu
me brani pred steklom,
ki se polagoma bliža pod pritiskom
vstopajočega časa.

Jera Troha

Avtor: Chai

Kaj je življenje?

Kaj je namen tistih dreves, ki zunaj cvetijo?
Kaj je namen tistih rož, ki spomladi rumenijo?
    Zakaj ptiči zjutraj čivkajo?
    Zakaj petelini ob zori kikirikajo?
Čemu vsak dan prosimo, da preživimo naslednji dan?
Pa se vstaneš in nočeš it nikamor, ker si ves zaspan?
    Zakaj živimo, ko pa nam to prinaša bolečino?
    Zakaj se opotekamo, da nam težave reši vino?
    Zakaj se zapiramo v svoje sobe, stran od vseh?
    Zakaj vsak dan prekrivamo ta naš nasmeh?
Ampak življenje ni samo bolečina, trpljenje, jok.
    Je tudi smeh, ljubezen, veseli stok.

Torej kaj je življenje?

Življenje je neznanost, nepričakovanost, bolečina, smeh.

    Je poln ovir, temnih dneh.
Ampak na koncu tunela vedno posije svetloba.
In sedaj se zdi, da je bila za to vredna vsa zloba.

Tjaša Hrastar

The Light

In the dead of silent night,
out of stilness came a shrieking fright,
To shatter the void with all it's piercing might,
I wake in sweat with deafened ears,
the shrieking fright I sought and there a transient light,
The light shined bloodwhite.
I trudged outside my homely waking site to follow what seems
as light,
through the woods of my past and of joy,
the memories come back from the time I was a boy,
close the door from which I came I did,
i t creaked and slammed against it's frame,
loud enough to wake the fairest dame,
no longer heavy was my eyelid.
Aproaching as I'm walking,
the forest trees seem as if talking,
with branch on wood the started knocking.
wondering while slowly rocking,
what will come of this, that I am stalking,
where does lead, this peculiar light,
what does it so menacingly incite,
the light shined bloodwhite.
Drawing nearer to the bright,
I could sense the light was growing more intense,
my pale face, still pale from fright,
the glacial air and darkness of the night,
reflected light bloodwhite.
The light gleamed inviting,
yet with chilling frostbite,
twas an eerie sighting.
I spoke into the light,

to question it's existence,
of divinity I queried,
"Is this the light of heavens' glory
or from the depths of hell's fires gory?
tell me are they married, Heaven and fire?",
more and more I queried, with passion I didn't tire.
"Wherefore are your responses burried?"
The light grew stronger still,
ascending from light I observed a creature divine,
a god perhaps, not Christian nor Greek,
however the god of mankind,
with her skin pale and bleak,
Death I could see glaring back at me,
death as a certanty, thereof the only one worthy of the title
divine,
more beautiful that a million stars above.
"mistress of the dying,
where will I be lying,
once thy grasp lay hold of my soul for thy own,
whose corpse will thou be drying,
before thou take my skin and bone,
and on whom will thou be spying from the blackend forest
drone.
tell me is it me you desire
and tell me in Heaven or fire."
"mistress of the dying,
with what purpose is thou not replying,
what is there to fear,
for nothing thou holds dear,
so I question thou once more,
who will fight his deathly war and reminisce their days of
yore,
who will drink their final tea, before my time comes to me,
tell me this, please, nothing more."

She gave no reply,
as she stayed in almost silence,
wanting peace not violence,
whispering with the winds of north,
whispering with a voice so hollow,
it filled me up with immense sorrow,
then she voiced jointly with the winds of north,
“May the convicted one come forth”
The light grew stronger still
In the glare of light I bathed as it burned my eyes,
“Look again, look again,
the light shows way, the path you must take,
once more into the fray”, said death
“Towards the final archway”

Blood came pouring from the skies
In the blood a new path dictates,
a path towards death's gates,
at the gates a figure awaits,
writes the names of the convicted with a book and quill,
“Is it me, or time that you kill?”

“Heretic” said to the figure I,
“Heretic” came back, a reply
the figure let out a terrifying sigh
“no longer will the Heretic deny,
death he has embraced,
with poison his soul has been laced,
every memory of him from the world shall be erased
What led me here was light,
out of spite I followed it curiously,
only to endure a smite,
lost I feel without my eyesight,
with hindsight, I should never have gone away from home,

now for my curiosity I must atone
"Never I wish to meet with you again bright light,
where you split the darkness in two,
may this be the place we part,
nevermore will you shadow my heart,
for now I know which path is fit for me,
across a fiery sea,
where everything is finite."
The light shined bloodwhite.

Aljoša Jehart

Bleeding

Watch me bleed
As I see the monsters
As I hear their greed
It's giving me distress

Hear me bleed
As I hear them crawling
As I feel they' re coming
Making me scream

Feel my blood
Of the pain
From my mind
Of the creaks
That resine
In a dream

And tell me how
Do I stop this
How do I feel happiness
Again

Dominik Jerman

Objem praznine

S teboj se čas ustavi,
s teboj mi vse zveni v glavi.
Ko tvoje telo mirno počiva
in midva v objemu leživa.

Toda oči se odprejo, si le slika iz sanj
in ostanem sam, samo jaz, noč in dan.
Ko si odšla, si s seboj vzela srce,
moje srce, brez katerega življenje ne gre.

Ostala je le praznina,
ki od znotraj me razjeda.
Ti si bila ogenj, a jaz le kocka leda.

Prinesla si barve v moje srce,
sedaj me objema le gola sivina,
brez tebe, je ostala le praznina.

Nik Pirc

Pouk

Besede tečejo iz ust kot reka,
počasi in peneče divjajo,
ustavi jih nič, nobena prepreka,
ko proti meni vihrajo.

Vsak zlog, vsaka vejica in pika,
nova se v glavi nariše slika.
Ko misli se shranjujejo v glavi,
se pogled na uri ustavi.

Čas se vleče kot oblaki,
ki gredo počasi čez nebo,
tišino režeta sraki,
ki zunaj iščeta zlato.

Klic mojega imena me predrami,
profesor me sprašuje o Cankarjevi drami.
Kje so misli? Kje je znanje? Um nasprotuje.
Glasni drin zvonca me rešuje.

Nik Pirc

Danes večer sam sem spet, v odejo zaviti, brez besed. Misel nate mi začara smeh, doma v tvojem objemu bi bil rad spet. A ti igračkas se zmenoj, kakor muca s svilo, saj mi ne odpišeš, kot da se je nekaj zgodilo. Res je, za dobre stvari potrpljenje je važno, a moje upanje v naju, je zmeraj bolj lažno. Zato zapuščam te muza moja, ker ljubezen ti se ni prisla na vrata, Ceprav si lepa in nadvse moja vecno zlata.

Maks Suša

Avtor: Zigi Omrzel

Najstniška ljubezen

Med tem ko pišem to:
It is about 2 am
on the clock right now,
you are looking so cute
and i'm loving ur smile.
I'll love u for infinity,
so bile besede,
ki želel v glavo
sem ti poriniti.
Te besede pa niso edina stvar,
ki sem jo želel poriniti vate.
Poizkusi te bonbone,
ki prinesel sem jih zate.
Res čudno mi je
da ne ješ čokolade,
če mene ni zraven,
sploh imaš kaj zabave?
Odgovora na to nimam,
vem pa da ko te ni ob meni,
Jaz Jočem, hlipam
in v kotu se skrivam.
Ljubezen polna je
ovir zahtevnih,
le zakaj izbral sem tebe
od vseh punc pre čednih?
Neštetokrat povedal sem ti,
da vseč so tvoje mi oči.
Plamen v njih tako močno žari
od strasti, skoraj svetijo v temi.

Pa Josip Jurčič pravi:
če živet dolgo ti je mar,
zaljubiti se ne
nikdar, nikar!

Ampak kako naj ne
zaljubim se nikdar,
ko pa mlad sem še
in za take reči mi malo je mar.
Pravijo da ljubezni
ni lahko uloviti,
meni pa moja že
uspelo je poljubiti.
Upam da zdaj ves,
da rad te imam,
in da prav nikomur
nikoli te ne dam.

Rok Schwarzbartl

Patet aqua

Misli so kot voda.
Ko je razburkana,
še lasten odsev v njej
se ne prepozna.

Ko pa se umiri
in voda spet je čista,
jasno je, da odseva
nista več ista.

Veš le,
da je nepredvidljiva,
ne pa,
če jutri še bo pitna.

Konci sveta,
kjer vode jim primanjkuje,
teta smrt,
nikogar ne razlikuje.

Ne po barvi kože,
če rastlina je ali »živau«,
vzame vse,
če vode zaužil je »premau«

Rok Schwarzbartl

Razlogi

Leti, leti balonček,
visoko v nebo,
poslavlja se od tal,
nazaj ga več ne bo.

Tiho prosi Tonček:
»vrni se nazaj«
njegov je bil balonček,
zdaj joku je predan.

Tonček naš Tonček,
izgubil je balon,
»no daj zdaj, že skoči!«
nagovarja ga beton.

Tonček naš Tonček,
začutil je gorenje.
Stopil je naprej,
zdaj čaka ga trpljenje.

Veliko ljubezni izražajo
Tvoje oči
Zato zdaj te prosim
nikar ne skoči.

Rok Schwarzbartl

Ko se maska sname

Kadar ugasnejo se žarometi,
lahko izstopim iz estrade.
Zate se, čeprav težko je razumeti
takrat v srcu pišejo balade.

Odločen je, srdit in jasen glas,
ki potuje in srce pretresa.
Glasno se takrat spusti zavesa.
Ostrina zapusti obraz,
ki ob aplavzu prevzame ga izraz,
ki tisočera čustva daje razodeti.
Da mi za oder je živeti,
historija priča o tem odločno.
Sama veljam za manj mogočno,
kadar ugasnejo se žarometi.

Ko več poosebljam ne vloge,
speča iskra mnogotera tli,
zavest pa pridno jih taji.
Četudi bi smele biti ne nadloge,
preteklost daje tehtne le razloge,
da misli iz slabe te navade,
hrepeneti slepo bi želele rade,
ko hrbet ob milini se usloči.
Ko predstave konec je v noči,
lahko izstopim iz estrade.

Tako komedija, kot življenje,
včasih šala je obupna,
pot njegova kdaj brezupna,
lesa žalosti neusmiljeno gorenje.

Takrat slepo usiha hrepenenje.
Brezupen mar še vedno imeti,
vero vase vlivati, vsemu verjeti,
a ravno te beseda najbolj rani.
Duša vseeno z upanjem se hrani...
Zate se, čeprav težko je razumeti.

Ni potrebno se svariti...
Preprosto, res nerazumljivo
čustvo zdaj me dela živo.
Ko pustim si jaz čutiti,
spoznam, da boleče ni ljubiti.
Se misel druga ne dopade,
iz nove pojavi se navade.
Čustva, ki izneverijo v glavi
razum, ki je še bival pravi,
takrat v srcu pišejo balade.

Karin Knez

Tujina

Pozimi se čaj sredi sivega mesta
prehitro shladi. Jesensko toplino objema
prekmalu razplete slovesna nevesta
razpotja. Razšla sva se. Padla je tema
in bil je večer.

Iskal sem te tam, kjer so listi rumeni.
Na dnu steklenic in na ustnicah drugih
sem strl vse, kar je najlepšega v meni –
ta droben del tebe, izmaknjen v poljubih,
ko bil je večer...

In ti? Ali kdaj, ko te zarja tujine
prebuja, zagrneš zavese spomina
in v mislih pobegneš čez puste doline
med nama v čas, kjer je praznina
neznana in vlada večer?

Nejc Rac

Statistika

Rjava ravnina
na kateri je vsa moja globina
z raztresenimi listi,
ko hodim po namišljeni modni pisti.
Številke med kvadratki
polnijo mi glavo s popadki.
Ker vsaka številka zaporednost
je še vedno nižja kot moja jutranja vrednost.

Stopnička straši me
tako kot spoznanje,
da ne straši me dovolj
za pošteno kaznovanje.
Lestvice so le načini urejanja
za lažji pregled podatkov,
a v resnici predstavljajo podrejanja.
Podrejanja nizkim dnevnim vnosom
za katerimi jokam,
da bom lahko hodila s ponosom.

Zala Cikajlo

Šest zelenih, ena zlata

Zdaniło se je, ko sem ponovno odprla oči,
vzrla v svêtel svet temôte.
Ko ugasnile so nočne luči
in prižgale se žive pohote.

To so oči in laži mimoidočih,
so noči in luči v katerih zbledimo,
ki nam dajejo upanje
dokler jih ne prebolimo.

Moja budilka bo kmalu zvonila,
ker smisla in bistva na svetu ni obrodila.

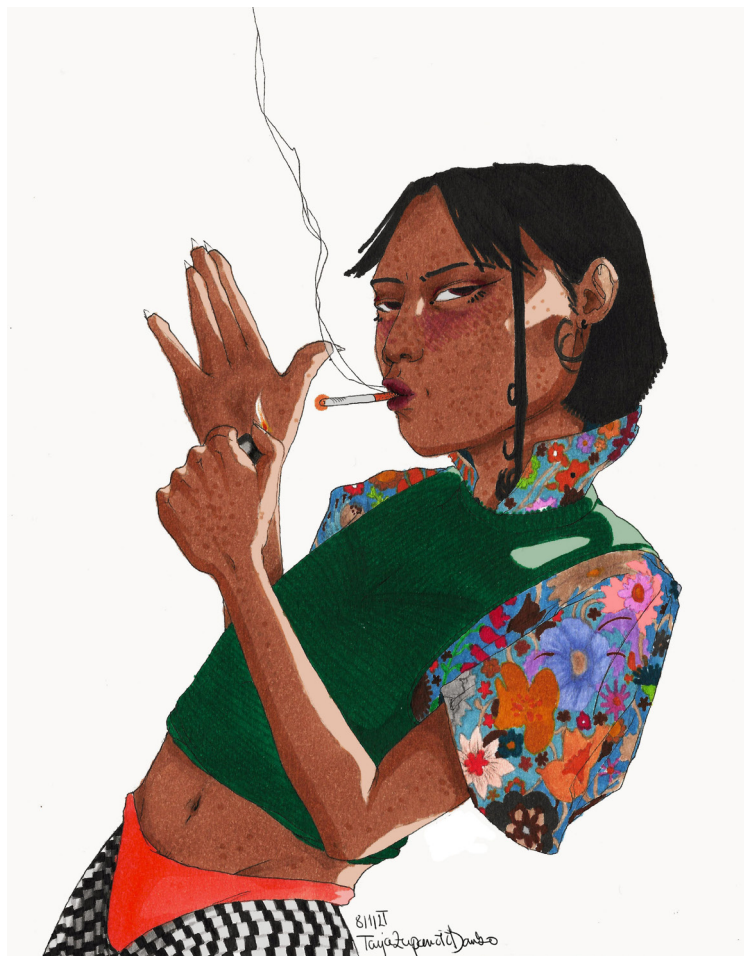
Sence, pojave, ki pravijo jim ljudje,
gledajo me kot neznanca na svojih poteh.
Znani obrazi postanejo neprepoznani,
ko po napudranih licih jim têče solzé.

Vsaka sekunda, ki budilka jo odbije,
novo dušo v svetu sanj pobije.
Pravijo, da v življenju iščemo mir,
ki je v resnici kot luknjast sir.
Z mostovi in uspehi se bodrimo,
dokler ne zdrsnemo in se zakadimo.

Popolna neskončna praznina,
ker brez tebe ni načina.
Ko vsakodnevna bolečina,
je postala že gnojna angina.

Klin se s klinom zbija,
ko za zelenim še zlata mi prija.

Zala Cikajlo

Avtor: Tarja Zupančič Danko

Galanten mož z grehi

Rdeča, zelena, modra
in tudi rumena pika
se prikazujejo v krogih,
ko svet pred mano se pomika.
Ko izgubljam ravnotežje,
ker tako občutljivo je moje medmrežje.

Počasi se pobiram iz tal
ob pogledu na ta ljubeči val.
Ko globina oceana
se ne more primerjati
z lepo, trdno, a na vznotraj krhko
vsebino tvojega porcelana.

Se še spomniš poletnih dni
tistih, ko odprl si oči
in vzrl v toplino brez skrbi.
Se še spomniš poletnih dni,
ko so najine misli
bile malo morje novih zamisli.

Vsa karizmatočna lepota,
kateri nasedla je moja slepota
izkazala je ljubezen,
ki me je živo pojedla kot bolezen.
A ni bilo vse zlagano,
saj potihem oba želiva si,
da bi bilo ponovno zaigrano.

Misli mi bežijo tja v en dan.
Brez pomena, brez cilja,
ker ne vem več kaj je resnično
in kaj je krivično.
Toplina je postala
preprosta razbitina.

Grešno je početje,
ki občasno obrodi spočetje.
A vsak nežen dotik
je bil kot majhen vzklik.
Vzklik navdušenja,
a hkrati strahu,

ko ponavljaš svoje napake
brez odlašanja in sramu.

Zala Cikajlo

Sonet

Ko kdaj te med odmorom gledam sámó,
zamislím se in o poljubu sanjam
Boga pa v Cerkvi molím, se mu klanjam,
ga hvalím jaz ker da mi tako damó

Seveda tvoja ta ljubezen gane
Nasmeh, ki pristno izpod maske seka,
Zelo dopade tvoja mi obleka
Da nisi z mano daje srčne rane.

Tegoba ta samota, ti zdravilo
si, ki prevzema me močno na silo
Pozornost tvoja, vse kar vedno hočem,

ne daj da zate draga dolgo jočem
Še moj ponos morda spusti se zate,
kot dobro veš - sem z'lo zaljubljen vate.

David Erhartič & Franc Absec

JS

Avtor: Lucija Štefančič

Domovina

Domovina je dom, kjer živimo,
in država v kateri se rodimo,
čutimo mamino toplino,
in zapolnjeno praznino.

Slovenija je moja domovina,
ki je z čudežem narave iskriva.
Dom je prostor kjer stanujem,
in z družino praznujem.

Vsak ima svojo domovino,
ki je ponosen nanjo,
in v njej prebiva in uživa.

Andreja Malenšek

Letni časi

Jesen v deželi naši,
je kot življenje v listnati kaši,
barve nas privlačijo,
ljudje liste krtačijo.

Rjavo, rumeno in rdeče listje,
v barvah jeseni se išče.
Po jeseni sledi zima,
ki skupaj s snežakom kima.

Zima je letni čas,
ko sneg pride v vas.
Vas s snežno odejo prekrije,
in se po ledu izlije.

Čas ko lastovice priletijo,
in se sneg stopi,
snežni oblaki odletijo,
in ni jih več zimskih sledi.

Poletje je naslednji čas,
ko vroče sonce pokuka nad nas.
Vsi se veselimo,
saj imamo klimo.

Andreja Malenšek

Zima

Decembra zima se prične,
vanjo čisto trava se zapre.
Februarja se konča,
tako kot to že vsak pozna.

Bele snežinke se primejo podlage,
v smučarskih skokih se veselimo zmage.
Planica zadnja je postaja,
kjer Avstrija nam nagaja.

Mi veseli smo vsi,
ker mraz že hitro stran beži.
Sani hitro pospravimo
in kratke hlače nabavimo.

Andreja Malenšek

Pomlad

Spomladi trava spet zazeleni,
ker ona nam odpre oči.
Sonček posije nam močno,
tako bo celo pomlad bilo.

Kmalu ta zeleni raj,
spremeni se v pravi direndaj.
Aprila lepo dežek poje nam,
kmalu zapoje tudi vam.

Maja vse se konča,
kot otroška pravljica.
V pravljici vedno počí lonec,
zato je pomladi konec.

Andreja Malenšek

Življenje

Življenje. Kako hitro beži.
Hočem ga ustaviti, a zaman.
Kot pesek je, ki ga ne morem zadržati,
med dlanmi mi polzi in se razgubi.
Toliko je želja in načrtov -,
kot da poplesujejo pred mojimi očmi.
Roke se stegujejo, dlani se odpirajo.
Misli mi zaplavajo v daljavo.
Sprašujem se.
Kaj naj obdržim, česa naj se oklenem?
Je to šola, denar, poklic
ljubezen ali sovraštvo, delo ali uživanje?
Vsega ne morem zgrabiti in si prilastiti.
Se bom znala pravilno odločiti?
Rada bi še razmišljala,
vendar nimam časa v izobilju.
Trenutek odločitve prihaja -
Utihnem. Skušam prisluhniti mislim,
kar prihaja iz moje notranjosti.
Ujeti želim glas srca.

Pia Obid

Najlepši dar življenja

Prijateljstvo je dar življenja,
je up in so skrivna hrepenenja.
In ko pridejo skrbi –
oh, prijatelj, kje si ti?

A pomembna je tudi sreča,
saj ljudi je cela gneča.
Da pravega prijatelja najdeš si,
traja najmanj mesec dni.

Najboljši prijatelj je ta,
ki lagati ti ne zna
in kamor koli gre,
skrbi ga le za té.

Patricija Preglav

Zgodba o mladosti

V mestu živel je deček poseben,
vsak dan vstopil v življenje je čemerem.
Šola, kino ... Vsekovsod je bil slabe volje,
nikoli z mislimi ni plul v vesolje.

Tako živel je od mladosti do starosti,
slaba volja ga pripeljala je do norosti.
povem vam, da pred smrtjo je ugotovil:
smisel življenja je zgrešil.

Nek dan, ko v bolnici stavec je ležal,
sinu se je prvič nasmejati.
Dejal je, da mladost z nasmehom se daljša,
naslednjič smrt več ne odlašati.

Patricija Preglav

Visoka pesem

Prekrasen si dragi,
kot grahorja cvet,
bleščoč v poletnem jutru.
Kot žito v vetru so tvoji lasje,
mehki in svetli, lepo valove.

V tvojih očeh
ocean se razliva,
globok in spokojen
hrani skrivnosti.

Kot vrtnica rdeči
tvoji sta ustni,
mehki, kot perje,
ko ljubita moji.

Kot pesem vodomca
živahen tvoj smeh,
prevzame še tiste,
ki skrivajo greh.

Ko slišim tvoj glas
prevzame me sreča,
tvoj smeh mi odmeva,
v ušesih zveni.

Ljubezen se leva
skriva v tebi,
globoko v srcu
čutim pogum.

Ne usliši jih drugih,
ko lažejo ti,
ne usliši jih drugih,
saj pravijo vsi,
da kar je med nama
nikdar ne bo pristno,
da vse kar pozna
bil vedno je greh.
Ko išče ti drugo,
ki nočeš je ti,
zate edine
so moje oči.

Pod nebom leživa,
z vesoljem v očeh
in praviš,
kot vsakič:
»Da ljubim te, dragi,
ne dvomi nikdar!«
In nisem podvomil,
ljubeči sva par.

Aleksander Šuštar

Teža besede

Težko je izreči te besede človeku,
ker prej posvetil bi jih Soncu,
ali vetru, Luni in zvezdam.

Ker prej opišejo kaj čutim,
ko izrekam jih vodi,
ob zori in mraku.

Saj nosijo težo, ne vzemi narobe,
lepo se izlijejo mi z jezika:

Ljubim te, Sonce
in ljubim te, voda
in ljubim te, jutro
in ljubim te, noč.

S teboj začel sem ljubiti
vse zore in mrake
in zadnje trenutke
oblite z belo mesečino,
oblite z jutranjo kavo,
oblite s tvojo toplino.

Saj nosi to težo, ne vzemi narobe,
a kar do tebe čutim,
je več kot le
»ljubim te«.

Aleksander Šuštar

Prometej

Ni zvezde v nebesni temi,
ki ne znal bi ti je pokazati,
čepprav od nekdej v temi sem živel,
sem ljubil sonca
v čigar svetlobah sladkih sem se grel.

Ko le lahko postal bi Prometej,
heroj, ki luč prinesel je človeštvu.
Vse zvezde v rokah svojih bi držal,
na krilih zlatih,
končno ogenj, kot ga ljubim, bi postal.

Tebi, Soncu zlatih bi oči,
predal najlepše zvezde v galaksiji,
svetlobo, ki bi spletla jo v življenje,
kot znaš ti sama le,
predala pticam svoje lahkô si letenje.

Rokô iztegnjeno pred tabo zdaj držim,
ponosno stopaš, z glavo dvignjeno visoko.
Za tabo krila v ognju se razpirajo,
le tebi misli,
v moji glavi, nikdar se ne upirajo.

Jasna tvojih so oči nebesa,
srce, brez dvoma, tvoje zlatô je.
Še enkrat, zadnjič, v svojih rokah me pogrej.
O, Sonce moje,
ni vreden tê bližine Prometej.

Aleksander Šuštar

Two crows

Two dark birds
in wind,
but close to eachother.
Once free,
soaring
over blue skies.

But one became broken,
the other one left
and it flew
into storm covered
Skies.

The one
that was broken,
healed overtime
and it found
one that flew
long ago.

So they
looked for the garden,
free of all pain,
loving only eachother,
until death
came to reign.

Aleksander Šuštar

Haiku-poletje

Ko spomini so,
ali pač niso, ne vem.
Takrat sem srečen.

Aleksander Šuštar

Odmev

Odmev nasmeha
zveni iz preteklosti.
Sledi tišina.

Lucija Povše

Obstoj

Tvoj obstoj je le
kot nežno šelestenje
jesenskih listov.

Lucija Povše

An Autumn Evening's Thoughts

Every time I look to the past,
It seems like time stops.
Does anything ever truly last?
Perhaps we're all just raindrops.

I sit by the open window
Breathing in the evening air,
Wondering if someday we'll fall too low –
But maybe we'll at least go down with flair.

Church bells are ringing in the distance
While I question our existence.
We all write verses only we understand,
Much like honest letters no one'd ever send.

Then wind blows through the plum tree leaves
And I remember that even if no one believes,
It would all go on without our notice,
If not for wild thoughtless thieves.

Lucija Povše

Dreams

I am done pretending
That you're really here.
Flying is now landing,
The sky no longer near.

I blink my eyes open
'cause there's a part of me,
A part that knows what's broken.
But I don't want to see.

Reality changed dreams to nightmares
That only begin when I wake up.
Asking the question: "Who still cares?",
I drink solely from the rain-filled cup.

Deep inside I know that
I can't live like this.
But how to pass what's been said
When all was once sheer bliss?

Lucija Povše

The Fantasy Faded

I'm slowly sinking
But nobody's there.
No one is thinking
To pull me out with care.
It's you who plastered
My face with upset.
You have been answered
And there was no trace of regret.
Your guilt now increases
But don't you know it's too late?
I'm shattered to pieces
And they still have some weight.
The fantasy faded,
You shouldn't have waited.

Lucija Povše

Hvala

Trdna tla,
na trdnih tleh
ležim,
ne jočem,
mirno spim.
Hladna tla,
na hladnih tleh
ležim,
ne jočem,
le kričim.
Nebeška tla,
ni več tal,
padam,
jočem,
kričim,
Spim.

Lu M Marinko

Svet živih

Groba vrv resnice
reže vratove mladih otrok
novorojenci niso varni
mrtvi visijo
pribiti na kol
daleč od jutra skrivajo srca
morilci nesmrtnih
v vrečah lanenih
blago se napaja s krvjo prelito
telesa odvrženih začnejo gniti
grčavi kriki
obupanih mater
parajo duše
vsem ki so krivi
napolnijo mesta
ko topijo se v solzah
kot nevidno strelivo
letijo naokrog.

Lu M Marinko

Moje sanje

Bos po mokri temni brvi,
les se udara,
je že gnil
to je znana mi ideja,
poznam majavost brez moči.

Ne pridem daleč preden vidim,
kako me vabi
mehko,
sladko,
morda je med ali odeja,
ki le zgloda kot globel

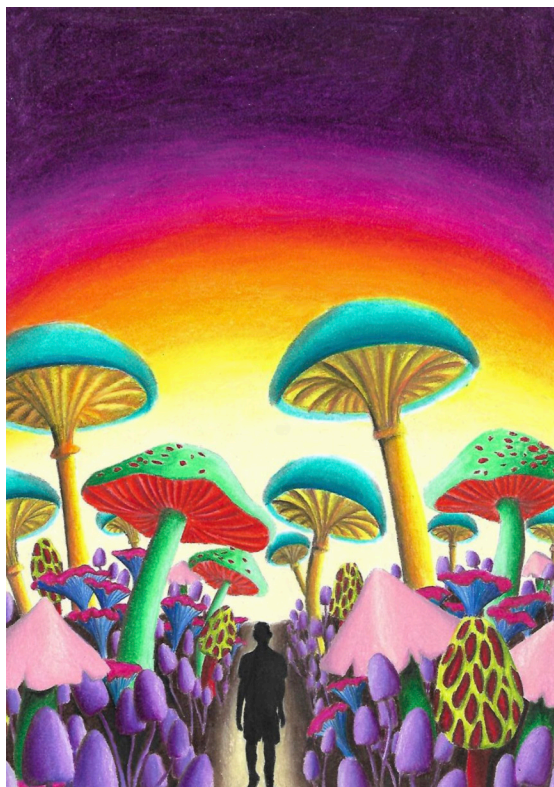
Stopalo mi zajame voda,
celotno jezero v očeh
do kolen počasi sega,
me objema,
to pustim.

Brv se previdno ugreza
iz jezera ni več poti,
ne vem ali naj zaplavam
saj ni vredno,
Ohromim.

Ni vejevja za oporo
prazne roke brez prijema
ne pomagam
saj je vrba
na obali kakor kip.

Vidim ptice,
letijo skupaj
v ogledalu jezera,
kdo je varen
jaz in ona,
brez težav se utopim.

Lu M Marinko

Avtor: Lana Mohorič

Zanjo

Redko za sabo zaprla je vrata
poslušal sem njene jezne korake,
žalost je glasno odmevala v sobi,
a ona ne sliši
predaleč je že.

Zaklenjena vrata so me strašila,
vzela je ključ
skrila ga tam,
tam kjer je vedno bil na dosegu
ne meni,
le njej
visel pred očmi.

Skozi stene sem slišal
kako je molila,
da kdo me vzame
odreši življenja,
v mojih rokah jokala je leta,
čprav bil premlad sem za njene skrbi.

Tiho zaprl sem vrata za sabo
zadnji pogled ni prav nič bolel,
pustil sem jo
v zaklenjeni sobi
v svoji slepoti naj zdaj trpi.

Lu M Marinko

Rdeča tišina

slonela sem na okenski polici
skozi okno sem opazovala križišče
med Kersnikovo in Gregorčičevo ulico
zazrla sem se v nepravilne
polkrožne zavoje avtomobilov
v razpokan asfalt s sledmi koles
in v zdolgočasene voznike avtobusov
naveličane vožnje v krogu
sledila sem ritmu
utripanja smernih kazalcev
hitri hoji ženske v rdečem plašču
in gibanju brezovih vej
ki so plesale z vetrom
najbrž je opazovala
menjavanje luči na semaforju
zabrisane črte na prehodu za pešce
ali registrske tablice
mimoidočih tovornjakov in kombijev
morda se je zazrla
v rumeno fasado bližnje stavbe
porisane s prostaškimi grafiti
umazane od dežja in izpušnih plinov
vsaka z mislimi na svoji strani križišča
sva se srečali na pločniku
kjer je stal starejši moški
z očali in belo palico
pozoren samo na zvok
hitrih udarcev semaforja

Ana Kumperger (mentorica Ljuba Koprivc Bertoncely)

Soneti: Onkraj dosega

1. sonet: živeti

V slepi dobi Sveta da pobudo,
da stebre prazne mi palače zruši,
katere duri mi slone na duši.
Kdo mislil bi, da spravi me v pogubo.
Le upam, breznu dna še ne dosežem
slučajno, če se nižje ni spustiti,
pustilo mi ne bo prehit' miniti,
po odrešenju nikdar več posežem.
Če 'usóda ne nameni mi pomena,
prav nič ne razlikujem se živini,
ki vse življenje pase brez namena.
Če moram prepustiti se milini,
pustiti smrt, ki dolgo je težena,
ostanem brez črnote v sivini.

P. K.

2. sonet: Ljubiti

Na moje presenečenje ne mine,
a zgleda, to narava je človeka,
ko um se drug prek' drugega prereka,
ko misel druga sploh te ne prešine.
Naposled le v dosegu je daljava,
a le, osebnost moja če ustreza,
se ne v temačno podzavest ugreza.
Kaj naj? Na žalost Svet ne odobrava.
Zapolnjenost, ki misel mi jo daje,
nič več v ozadju tihega je uma
in tokrat, upam ne bo šepetaje.
Ne čutim nič strahu ter nič poguma,
a strah že dolgo brani me predaje,
predaje moje – lastnega razuma.

P. K.

Travnik ... noč ... razmišljam

Zakaj rekel ti nisem RTM?
Zakaj te ne objel, ti rekel,
da si moja zvezda Severnica?
Čustva dan za dnem neizrečena, izgubljena ...
Sem hraber strahopetec, pomilovanja vreden.
Podnevi garam, balvane premikam.
Lepo dekle, doma čaka me in kliče:
»Sizif, dragi, ljubim te!«

•

Spominjam se brezskrbnosti,
ko življenje bilo je kot letenje.
A zdaj ostal je le spomin,
na večno izgubljene dni.

Filip Ros

Avtor: Nika Ornik

Dear moon

My dearest friend,
Who I walk with, hand in hand.
Every night and every eclipse,
I remember your light,
That guides me through my darkest hearts.

Like love you're undiscovered,
Your depths unknown,
Your secrets falsely revealed.
Oh whatever would I do,
To be finally adored by someone,
The way I adore you.

My greatest comfort,
You will forever be.
Carved into my thoughts,
With memories of you and me.

Aila Močnik Pučinskas

The prettiest story

This is a poem for a girl.
For a girl that poets sing about.
For a girl with wide blue eyes,
That I simply cannot despise.
No matter the sun, no matter the moon,
Everything seems to revolve around you.

You pull me close,
all my heart strings sing at once.
You speak the words,
That I cannot relive.
You take my soul and wipe it clean.
You make it seem so easy,
Like life should always be.

But after all of the above,
My feelings stay in disguise,
With only paper and pen as my pals.
You live through my words and unsaid confessions,
Because my love,
You are the prettiest story I have ever felt.

Aila Močnik Pučinskas

Hej, duša!

Zakaj lahko ti gledaš čez moje oči moje trpljenje, ješ kokice!?
Del mene si, pa te ni nič sram. Nikoli se ne pokažeš in mi olajšaš.

Včasih si želim, da bi zamenjala vlogi.

Včasih si res želim, da ne bi bil jaz ta proti katerem pest leti.

–Rad bi le opazoval.

Ljudje vpijejo – ne vidim pomena, nočem vpiti nazaj...

...in še bolj vpijejo.

Ne govorim naglas; začne me dušiti v grlu.

Satisfakcija – kot skorjica macaroonna hrešči tanka stena mojega srca.

Iz njega uhaja bela svetloba.

Ko si le kostonjevo drevo a otroci brcajo skorjo s tebe
in ti zlomijo veje.

– »Hmhmhmhm« meni se smeje: »Še dobro, da niso smreke,
ki nima raka v deblu.«

Kristian Sluga

Grey

Numbness.

It's a feeling I can't shake
and every moment I feel like I could break.

Dark thoughts keep piling in my mind
while my old self I'm trying to find.

Where is she?

Where did that happy young girl go?

Trust me, not even I would know.

I'm trying really hard to go back,
back to the days when everything wasn't black.

I still get happy, don't get me wrong.

I still feel joy when I sing a song.

But sometimes my song is a weeping melody
of someone I always feared to be.

I'm pathetic, I'm not worth to feel like this.

For I, do not suffer like others do.

Others suffer more than me.

But still...

Sometimes I need a bit of sympathy.

Tjaša Polak

Melanholično srce

Slišala sem več sto zgodb o življenju
Videla vsaj pol sveta
Čutila luno, ko dotika se lic sladko
Zvečer ko glava spat ne zna
Pa vendar nič me ne zadane
Kakor tvoj glas, ki me boža
Bolj kot lastna metamorfoza

Ti pa kaplja si razlita
Ujeta v sence melanholičnega srca
Le vonj dežja v jesenskem jutru
Ti kaže pravo smer neba

Če ti povem besede svoje
Se bojim, da odgnala te bom stran
Saj ne upaš se zbuditi
Pustiti vzrok lucidnih sanj

Če pa rečem ti adijo, bolelo bo še bolj kot prej
Zato pustim to ironijo
Pa čeprav oči bolijo
Nekje globoko me učijo
Življenje je in gre naprej

Enigmatična si zvezda
Orion se te boji
Ti pa skrivaš se v temi, čeprav neznosno te boli
Vem kaj v glavi se dogaja
Pa vendar vem vse zaman
Kaj mi znanje bo, resnica
Ko pa tečeš v drugo stran

Če ti povem besede svoje
Se bojim, da odgnala te bom vstran
Saj ne upaš se zbuditi
Pustiti vzrok lucidnih sanj

Če razkriti je pravično
Ne glede kako boli
Povedati resnico
Kako v trebuhu mi gori
Morda le ta bi obrnila
Dušo, ki v zrak hlapi

Če pa rečem ti adijo bolelo, bo še bolj kot prej
Zato pustim to ironijo
Pa čeprav oči bolijo
Nekje globoko me učijo
Življenje je in gre naprej

Eva Hentak

Sani

V tistem trenutku,
ko vse se stemni,
zbledijo oči,
zbledijo sani.

Sani vodijo v svet neznanosti,
v svet neumnosti,
v svet nepričakovanosti,
v svet prijaznosti.

A v noči temni sani ni,
saj zbledele oči,
ne vidijo zbledelih sani.

Sani vidne so z lučjo,
lučjo ki utripa,
lučjo ki bije,
lučjo ki sveti,
čeprav sijaj viden ni.

A loč dneva sani razblini,
saj luč dneva presvetla se zdi,
in ker že živimo v enem svetu,
svetu laži,
svetu smeti,
svetu noči.

Lana Maverič

Sanje

Vidim vrtnice cveteče,
vidim modro nebo,
vidim rumeno sonce,
in tvoje telo.

Vidim zelene zmaje,
vidim mogočne gradove,
vidim plešoče vile,
in tvoje lase.

Vidim angele nežne,
vidim zlata kup,
vidim čarovnice zlovešče,
in tvoj strup.

Vidim Zemljo,
vidim svet,
vidim neskončno vesolje
v tvojih očeh.

Vse je lepo in prav,
zvezde svetijo in se igrajo,
igrajo se z nama
in najinimi vezmi,
nakar mi ura zazvoni.

Ugotovim, da so vse bile samo sanje,
na katere spomin v moji glavi,
še živi.

Lana Mavrič

Vojna

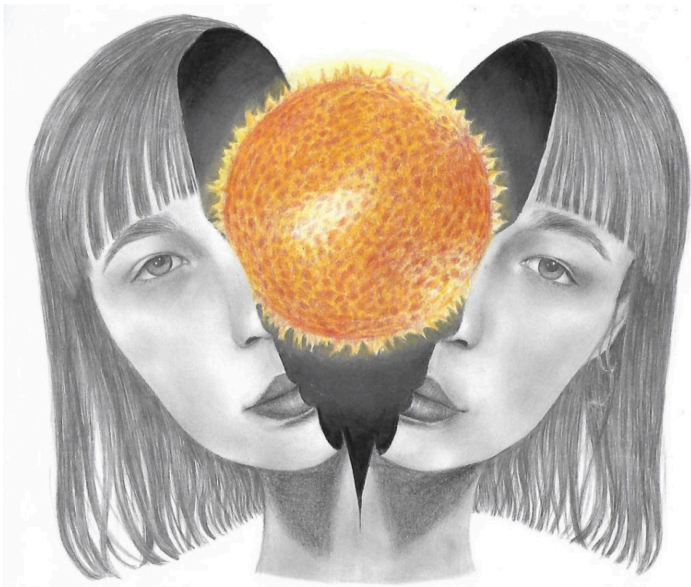
Skrbi, sivina,
svet blede.
Dve strani,
vsaka polna moči,
v sporu združeni,
druga z drugo se bori.
Ljudje umirajo, trpijo,
a njim, ki to lahko bi spremenili,
mar ni.
Kdo je sovražnik?
Kdo prijatelj?
Na koncu koncev,
tudi to več ni pomembno.
A čakamo samo še na tisto usodno noč,
katere moč,
bo miselnost spremenila
in z vsem potonila.

Lana Maverič

Sončni zahod

Pobarvaj me z barvami sončnega zahoda,
da vidim naš svet še iz drugega kota.
Ker ljubezen ni tisto, kar jaz vidim v sebi.
Ljubezen je moje zaupanje tebi,
kar ti vidiš v meni.

Ervin Mustafić

Avtor: Lana Mohorič

Space cadet

Do you ever wonder what's in space?
In the face of all the facts you stand
Space cadet

Your time is only relative,
Frame of reference never to be understood.

In all the extraterrestrial beings you could,
You have already searched for the uncertainties on your home
planet, Earth

And although it all seems light years away
I find you picking apart the universe just to make yourself
okay

Rearranging the pieces to understand and to explain the
infinite

Then you hope that in photons there's enough energy
to enlighten those behind
and let them know what at that time was on your mind

But in a hindsight does it really matter?
Because the universe will remain what it is –
merely indifferent to your existence.

lvh

When I knew what I mean

i always felt the need to pick my skin
well not always
but gone are the days really when I knew what I meant
what they meant
how their words bent ... reality,
first piercing through the delicate membrane of my epidermis
i always felt the need to pick on my skin

the sloughed tissue left in my body
i slough to survive and fail in attempt to preserve what has
been left
and even then, when i bleed
i still feel the need to pick on my skin

lvh

Konjkret V.

Gnoj mečem levo
in gnoj mečem desno.

Oboje = (g)
(g) ⇒ težave
težave ≠ moti
vile ∈
kuferani

Kam mečeš ti,
mi Tilen povej,
saj kdor res zna,
meče naprej.

Z, P.

- Bolanko Aktivnež

(Ra)Zedinjena Slovenija

Kdor ne skače ni Slovec,
to je dogma klena naša!
Če nis' plaču, zih' Gorenc,
v grlo gre dolenjska čaša!

Kozler zrisal nam je mapo,
Natlačen spisal Bojni grom;
V Šoštanju se bije boj za sapo,
Korošec kliče: "Kje je štrom?"

Žabar v centru nosi krono,
Štajerc pa se mu nazaj reži;
sam ma' sicer čisti kaos,
a za žabo stan'vanja ni!

Še Prekmurje in Primorska,
da jih ne pozabimo;
slednja hoče biti laška,
prva güča ogrsko.

Dežele vse so to zapele,
zbrali smo jih zdaj na kup,
"Kaj pa kjer so breze bele?"
"Tiho bodi!", sam obup.

- Keter Pozler

De-konstrukt; avtomatiziran sonet [umetnost po definiciji mnogih]

4 O 1. (I. §1* [M*]azi, kako začneš, ko pišeš son[X], §1*

2 2 2 1 2 2 } 11

II. če vsem svetim pravilom ne boš sled[Y]

1 1 2 3 1 1 2 } 11

III. bo isto, kot če tinto po tleh bi zl[Y]

1 2 1 1 2 1 1 1 1 } 11

IV. res glavno je harmonijo uj[X]!

1 2 1 4 3 } 11)

4 O 2. (I.Poezija mora iti v vzorec sp[X]

4 2 2 0 2 1 } 11

II. beri formule, da um si boš kal[Y]

2 3 1 1 1 1 2 } 11

III. to je umetnost, ne pa tvoj kreat[Y]

1 1 3 1 1 1 3 } 11

IV. ne držiš se forme in reži se sv[X] .

1 2 1 2 1 2 1 1 } 11)

3 V 1. (I. V drugem delu se dolžina sprema[Z]

0 2 2 1 3 3 } 11

II. vedi, tak način pisanja ni mor[Q]

2 1 2 3 1 2 } 11

III. dobro pišeš, ko te stroka breme[Z]

2 2 1 1 2 3 } 11)

3 V 2. (I. Konec že dobro gre, teste si prest[Q]

2 1 2 1 2 1 2 } 11

II. muzo zdaj na računalo pikle[Z]

2 1 1 4 3 } 11

III. §2* Akademija ti vošči lep pozdr[Q]. §2*

5 1 2 1 2 } 11)

Baglama za Majstra

Mi smo vojska Majsterova
Za naš dom se bijemo
Dati dušo za svobodo
Vrage stran preženemo!

Ustavi nas ne Drave breg!
V usodo dirjamo!
Če bo treba dušo dati
Na Koroškem grob skopati
Če bo treba dušo dati
Na Koroškem grob skopati
V usodo dirjamo!

Ko korakamo v borbo
S topništvom se branimo
Od Ilirov se učimo
Bonaparta beremo

Padla bodo klena srca
Brez poraza enega
To je želja domoljuba
Štajerca vsakega

Ljubimo te, Slava naša
Očetnjava združena
Mi te bomo odrešili
Muk tirana tujega

Mi Lavriča vidimo
Od njega prapor nosimo

Mi Malgaja slišimo
Od njega himno pojemo

Pridemo preko Dravé!
Vzklíkamo, Slava Majstru!

Krenimo do Korošké!
Vzklíkamo, Slava Majstru!

Zdaj pa do Gospe Sveté!
Vzklíkamo, Slava Majstru!

- Hadji Mangartov

Jutro

Prebudim se iz sna
in brž uzrem luč.
Spreleti me srh
ob misli na skrivnosten značaj,
ki ga prinaša svež začetek.

Božajo me nežni sončni žarki,
ptice me kličejo med cvetoče rože.
Nemudoma zavoham vonj grenke kave,
sliši se zvok valovanja morja.

Tako edinstven je obraz vsakega dne,
ki prinaša možnost za drugačnost.
Vedno znova te čaka, ko odpreš oči
in te zadnji ljubeče odpelje v spanec.

Živa Kravanja Duh

Sladka grenkoba

Nič ni več isto.
Vrednote nimajo pomena,
ljudje živijo življenja tujcev,
tavajo po svetu brez razloga
in se skrivajo za sencami drugih.

Pogledi sekajo globoko
in ranijo dušo kakor laž rani resnico.
Kljub temu, da nosijo ledeno srce,
zahtevajo odgovor.
A težko je biti najden,
ko se mlad izgubiš med ovenelimi maskami.

V megleno sončni mladosti
čisto ime strmi k iskrenosti,
vendar ga naglo nevarno
povlečejo razočarane roke starih podob.

Zlahka se zatre utrinek,
ki še ni izginil od rojstva.
Izgubi se edino upanje
za posebno bitje, ki utegne ustaviti nevihto.

Zato želim ugasniti zlo morale
in ne samo čakati na praznino.
Želim si, da bi lahko pojasnila mavrico tistim,
ki iščejo popolnost.

Izničila bolečino besed,
potopila vojno in krutost
ter uvekovečila mir.

Živa Kravanja Duh

Plamteče srce

Zakaj me ubijaš s tem gorečim pogledom,
mi streljaš ostre puščice v srce?
Da kakor Julija vsako noč pod tvojim oknom
iščem sebe in svoje lastno ime.

Lahko bi bila samo ljubezen,
vendar so trpljenje, sovraštvo in prevara
padli v mojo zavest
in me žrejo, ugašajo in vlečejo na dno.

Usoda se mi srhljivo smehlja,
pogubo skriva v zavesi nedolžnosti
medtem ko mi trga srce
in me pelje v uročene vode.

Izgubljam se v tvojih neskončnih očeh,
srce hoče oditi s teboj v neznano,
razum si očistiti mračen pogled.
Ladja me že pelje po tvojih valovitih laseh.

Saj bodo goreča čustva našla obzorje v solzah
četudi naj osamljena bolezen vodi v smrt,
bo ta s tvojim dotikom sladka.

Živa Kravanja Duh

Začetek in konec

Temačno ogledalo mi greni obraz,
ko hrepenim po domu
vendar lovim svobodo.

Plešem v prepleteni in raztrgani tančici
in sanjam popačene obraze,
ki so zgnili zaradi lastne zlobe.

Obdajajo me oddaljeni kriki starke,
postavila me je v abstraktno srečo,
slišim grom, strelo in pok,
čistost človeka je le še spomin.

Oči ne bi prenesle smrti morale,
zato se potopim v varne globine,
odplavam v tiho praznino,
kjer ljubezen obstaja brez sovraštva.

Stojim na kristalno čisti trati
in posadim drevo življenja in radosti.
Stalo bo večno in trdno
ter oznanjalo svobodo in upanje za boljši svet.

Živa Kravanja Duh

Ti

Čeprav končano je vse, jaz čutim še sedaj,
Da najbolj na svetu želim si te nazaj.
Ko vidim te, se ne prepoznam,
Saj vedno ob tebi jaz postanem pijan.
Vsi mi pravijo, da nima smisla, da moram it' naprej,
A kam naj grem, ne vem, mi ti povej!
Pomislim nate, na tvoj nasmeh, oči, obraz,
Postanem srečen in si ne priznam poraz'.
Nekoč sem bil naiven in slepo sem verjel,
Da enkrat bova skupaj in od sreče bom cvetel,
Odslej so le spomini, ki nosijo me tja,
Kjer vedno duša poje in upa brez meja.
A kaj, ko je vse zaman,
In nisem več tako zagnan,
In kaj vse bi dal, da dočakal bi jaz dan,
Ko rekla bi mi ti, da ljubiš mene ti.
Si sonček, ki v meni zažari,
Si punca, ki me vedno veseli.
Nobeni ne bi rekel tega,
Ampak ti si zame prav posebna.
Ljubim te, a žal spregledaš to,
Odnehat' moram, a to je pretežko,
V srcu upanje ostaja,
In tvoj pogled za vedno me osvaja.
Hvala ti za najine trenutke,
Za čas, ko sem verjel,
Otročje hrepenel in mislil nate.
A vse se enkrat žal konča, tudi ta moja (nesrečna) zgodbica.
April 2020

Simon Trussevich

Za nastanek zbirke so zaslužni:

Predsedstvo Dijaške organizacije Slovenije:

Mark Djuraševič, Živa Dokl, Matic Kramberger, Nastja Orel, Anabel Todorovič, Simon Trussevich in Majk Zupančič

Odborniki Dijaške organizacije Slovenije:

Klara Bajc, Julija Bauer, Max Jerovčnik, Črtomir Kelenc, Zara Kolenc, Živa Kravanja Duh, Liza Levandovska in Miha Meserko

Tisk so omogočili:

Dijaška
organizacija
Slovenije

Zbirka dijaške poezije je nastala pod okriljem Dijaške organizacije Slovenije, da bi slovenske dijakinje in dijake spodbudili k ustvarjalnosti, domišljiji in literarnemu ustvarjanju.

Dijaki iz celotne Slovenije smo ustvarili bogato zbirko pesniških in likovnih del, s katerimi izražamo svoje misli, občutke in poglede na svet. Pestrost zbirke izhaja iz naše raznolikosti, njena celovitost pa nas povezuje.

Pesmi naslavljajo bivanjske, ljubezenske in družbeno-kritične teme, s čimer mladi izpričujemo abstraktno in široko razmišljanje ter ustvarjanje izven okvirjev.

Zahvaljujemo se vsem dijakom, ki so pripomogli k nastanku te čudovite zbirke.

Ekipa Dijaške organizacije Slovenije, 2022